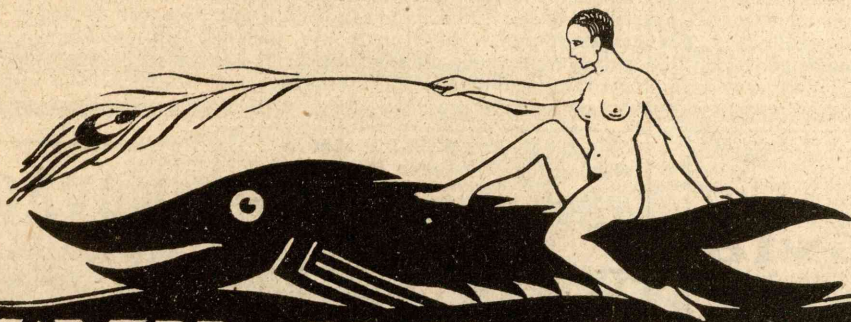

X. évf.4l. sz.
Timișoara, 1932 október 11

P 2820

Ára 20 lei, 3 kc., 8 dinár, 2.50 lira
Bucarestben: 25 lei
Párisban . : 2 fr 50 cent
Berlinben . : 50 Pfennig
Londonban : 1/2 angol shilling

IKAVIAR

A MODERN EMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMAIVAL FOGLALKOZÓ HETILAP

Fotó Mandel, Paris

Intelligens urinó

nem utazik vonaton utmutató nélkül. Nem kérdezzet állandóan — ismeretlen ut társaitól — hanem vas-
uti menetrendet használ! Minden tudnivalót tartalmaz román, magyar és német nyelven a praktikus
összeállítású „Hermes” vasuti menetrendkönyv, melynek kezelése könnyű, semmi tanulmányozást
nem igényel. A 168 old. kompl. vasuti utmutató ára 50 lei, kapható az összes menetjegyirodákban, könyv-
és újságárusoknál Mutatványszámot ingyen és bérmentve küld a kiadóhivatal: Braşov, Str. Reg. Carol 6.

Jugoslávia

területén levő olvasóink figyelmét fel-
hívjuk, hogy a nagy portókölttség és a
hosszadalmas adminisztrációs munka el-
kerülése miatt a lapban hirdetett összes
„Bán-dor” könyveket megvehetik mind-
ama helyeken, ahol a lapot szok-
ták hetenként megvásárolni. De a pénz
előzetes beküldése ellenében, vagy
utánvét mellett jugoszláviai fiókkiadó-
hivatalunk is szállítja. Címe:

„Medjunarodni Prometni Novinski i Ogl.
Zavod D. D. Subotica, 2.”

Vagy az egyes lapárusítóknál, vagy
fenti fiókkiadóhivatalunknál megrendel-
hető és azonnal szállítható:

1. Kató egy urileány vallomásai,
(elfogyott)
2. Kató mint asszony 50.—
3. Kató válása, képekkel 50.—
(E két utóbbi csak korlátozott példányban)
4. Vera naplója, képekkel Dinár 70.—
5. Színésznő emlékiratai, 9 drb.
tollrajzzal Dinár 200.—
6. „Káviár” 1931 I. félév 520 oldalon
1—26 szám, hibátlan összeállí-
tásban, a „Nőuralom” c. nagy
sikert aratott regénnyel, kemény
kötésben, Dinár: 80.—
7. Káviár 1931, II. fele, 562 oldalon,
27—52 szám, hibátlan összeállí-
tásban, az „Orosz cári balett tit-
kaiból” c. páratlanul érdekes
cikksorozattal, kemény diszkö-
tésben, Dinár 80.—
8. Bestiák, négy darab fényképpel,
bibliofil kiadás, Dinár: 80.—
9. Kapu előtt, diákgregény, 164 oldalon,
angol vászonkötésben, Dinár: 50.—
10. Káviár 1930—1929—1928—1927-ik,
esztendeje, egy nagy kötetben, kötve,
bármelyik esztendő ára Dinár: 245.—
11. **Hét szüzlány története**
bibliofil kiadás, kemény diszkötésben,
ára 150 lei, Dinár: 50.—
12. **Nőuralom**
kemény diszkötésben, bibliofil kiadás,
ára 150 lei, Dinár: 50.—

3 nap alatt eltüntetett: szeplőt,
májfoltot, pattanást VIOLA
krém-szappan. Készíti Weiss
Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 9

Divatcikkekben
a legjobb be-
szerzési forrás:

„LOUVRE” divatáruház

a józsefvárosi templommal szemben

(4)

BOSZÁK ALBERT

műköszörüs. Temesvár IV. Bem u. 30.

Vállalja ollók, borotvák, kések szak-
szerű köszörülését. — Solingeni acél-
árak raktáron. (30)

Dolly krém puder szeplővíz

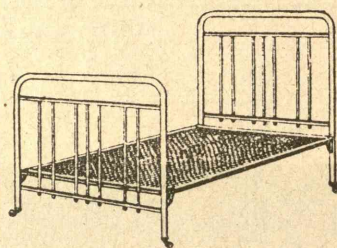
Legszebb ajándék! Gyártja:
Roth Jenő gyógyszerháza
Timisoara, III. Dózsa és
Pósta ucca sarkán

KOVÁCS SZAVA

TIMIŞOARA, IV. Fröbl utca 25.
(Czermák ház).

Uri fodrászterem, fekvő amerikai
székekben való kiszolgálás. Olcsó,
polgári árak, figyelmes, pontos ki-
szolgálás!

Hajvágás hölgyek számára is!

Sodronymatrácok, vas és rézbutorok

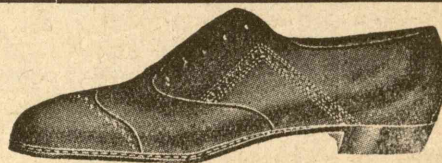
valamint gyermek és kerti asztalok, székek, padok,
mosdók, összecsukható ágyak erősen redukált
árakban: 40

Bozsák M. és Fia
R. T., Timișoara Tel.: 3.88

Eladási hely: Gyárvaros, Alsó Árok ucca 10.
Árlap ingyen. Nagy készletek, olcsó árak

Elegáns tavaszi és nyári divatcipők: **Rácz Andrásnál**

Timișoara, I. Hunyadi ucca 10

Martin J.

Férfi és női fodrász, hajfestés és manikűr-szalón.
Timișoara, IV. Kossuth Lajos ucca 21. szám.

Parfumeria Kertész Lajos

Legfinomabb francia illatszerek, továbbá szappan, puderek és pipere-
cikkek legolcsóbb bevásárlási forrása. (34)

Timișoara, Gyárvá-
ros, Fő u. 31.

MAJTHÉNYI KÁROLY

vízvezeték, villany- és
csatornázás szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házteléfono és gáz-
kályhajavítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Müller

a legszebben tisztít, fest, vasal
Timișoara, Gyárvaros

Szerkesztőség és kiadóhivatal

Zimisoara, Gyárvaros,
Vadászerdei alé 54

Hirdetési tarifa:

Hasábmiliméterenként 4 lei,
apróhirdetés szavanként 6 lei
Külföldi hirdetési díjak előre
fizetendők.

Előfizetési árak 1/4 évre:

Magyarországon	10 pengő
Romániában	240 lei
Cehoslovákiában	40 Kc.
Jugoszláviában	100 Di.

Külföldön máshol egynegyed évre
300 lei, mely összeg postautal-
ványon a kiadóhivatal címére
küldendő be.

A szerkesztőség kéziratokat nem
ad vissza és nem őriz meg.

Megjelenik minden héten, kedden

Főszerkesztő:

DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:

BEN GIT

Szerkesztő:

BÁN-DOR

Uj leányokat kapunk

— Novella —

A bukott lányok otthonának védnökője kíséretével méltóságteljesen belépett Anna Markowna házába. Különszobába vezették őket és a tulajdonosnő beparancsolta a lányokat. De ennek, az örömtanya amugy is ingerlékeny és izzó hangulatu levegőjében, olyan hatása volt, mint olajnak a tüzre. A legnagyobb baklövés az volt, hogy Jénia is bekényszerítették, akinek előzően valamilyen kellemetlensége volt és most rosszkedvűen, az ingerültségtől és düh-től csillogó szemekkel, elsőnek lépett be. A szelid Tamara, kinek különös, titokzatos mosolya Mona Lisára emlékeztetett, utoljára je lent meg. Sorjában, lassanként majdnem valamennyi lány bejött és bemutatkozott. A lányok kifogásalanul, a nagyvilági szívélyesség minden külső jelével fogadták a szokatlan vendégeket. Báro Rovinskaja védnökő arra kérte őket, hogy énekeljék el kedvenc nótáikat.

— Minden jól ment volna, ha a fehér Manka hirtelen be nem robot a szobába, hevesen, mint a forgószél. Csak kombiné és csipkés nadrág volt rajta. Egy kereskedővel dorbézolta át éppen az éjszakát és a mértéktelenül fogyasztott benediktiner a szokott hatást váltotta ki belőle, a nála jól ismert botránycsináló, féktelen hangulatba sodorta.

— Éljen! Uj lányokat kapunk!

— kiáltotta. — Megszaporodik a menazseria... Az egyik nagyon csinos — tette hozzá az egyik kísérőnő felé fordulva.

Ez váratlanul történt. De a báronő tapintatlansága betetőzte aztán a kényelmetlen hangulatot.

— A bukott lányok otthonának védnökője vagyok — mondotta méltóságteljesen. — Kiméljenek meg a bizalmaskodásaiktól! Hivatásomnál fogva még találkozni fogok önökkel.

E szavakra Jénia, ki eddig mérsékelte magát, valóságos dührohámot kapott. Odaállt eléjük és őrgöngve kiáltozta:

— Ki innen! Még pedig gyorsan! Szedd az irhádát vén dög! Aljas disznó, undok szipirtó! Nem szégyenlited magatokat? Magdolna otthonaitok rosszabbak, mint a börtönök. Az alkalmazottak úgy bánnak velünk, mint a veszett kutyákkal. Apáitok, férjeitek, fivéreitek ide is eljönnek hozzánk és mi mindenféle betegséggel megfertőzzük őket... szántszándékkal... hogy ők aztán beneteket mérgezzenek meg! A felügyelőnőitek kocsisokkal és házmesterekkel élnek és bűzhödztárkákba dugnak bennünket, ha észreveszik, hogy tréfálkozunk és nevetgélünk egymás között... Idejöttetek színházi látványosságra... nos, hát legyen! Én kipakkolok: Legalább egyszer az életben akad

valaki, aki szemetekbe mondja az igazságot!

Tamara most közbevetette magát. De nem azért, hogy véget vessen az ostorozásnak.

— Elég, Jénia! Most rajtam a sor! — kiáltotta csengő hangon. — Azt látom bárónő, hogy ön bennünket rosszabbaknak gondol, mint a társaságbeli hölgyeket. A férfiak, akik idejönnek, két rubelt fizetnek látogatásonként és ölt az éjszakáért; senki sem titkolja ezt. De mondja meg igaz lelkére, bárónő, ismer ön egyetlen férjes asszonyt és családanyát, aki ne adná oda magát titokban szíves-örömet akár valami csinos ifjunak szerelemből, akár egy tekintélyes öregnek pénzért, vagy más előnyökért? Nagyon jól tudom, a társaságbeli nők ötven százaléka a szeretője pénzéből él és a másik ötven százalék, az öregek, fiatal suhancokat tartanak ki. De ezek titkok, melyeket legeldugottabb fiókjaitokban rejtegettek. Ez a különbség. Mi bukott lányok vagyunk és bevalljuk ezt! Ti bukott asszonyok vagytok és tagadjátok. Gondolkozzatok fölötte, melyikünk különb, ti vagy mi?

— Éljen Tamarocska, éljen! — kiáltotta Manka, aki még mindig a padlón ült. Szőke fürtös hajával tizenhárom éves kislánynak látszott.

— Folytasd! Így van — helye-

selt Jénia és égő szemei különös fényben villogtak.

— Várj még egy kissé Jenecska! Még nem vagyok készen. Közülünk minden ezredik nő abortál. Nem több. Hát önök közül? Nos? Kivételesen mindegyik. Tulzok? És akik önök közül megteszik, azokat nem a kétségbeesés, vagy a nyomorúságtól való félelem készteti erre, hanem egyszerűen féltik az alakjukat... a szépségüket, — egyetlen tőkéjüket. Vagy pedig csak az állati gyönyört keresték és a terhesség vagy a gyerekkel való vesződség és gond megzavarná játékaikat?

Tamara leirhatatlan cinizmussal fejezte be:

— Remélhetőleg megfizetik nekünk az időt, amit most önökre pazaroltunk?

— Nem kell a pénzetek, menjete mind a pokolba! — visított fel hirtelen a Muris Manka.

És villámgyorsan felugorva selyemharisnyája szárából két aranyat húzott ki és az asztalra dobta:

— Nesztek. a kocsira! És pusztuljatok innen azonnal, vagy mindent összetörök, tükröt, üveget, még a fejetekeket is!

Rovinskaja bárónő, — aki valamikor színésznő volt — felsemelkedett és forró könnyekkel fátyolos szemekkel kijelentette:

— Távozzunk, a kisasszony leckéjét megérdemeltük. De idejük még sem fog veszendőbe menni, legyen rá gondja, Volodja! S miután olyan sokat és szépen énekeltek nekünk, engedjék meg, hogy most én is énekeljek valamit maguknak.

A zongorához ment, megütött néhány akkordot és halk csengő hangon elkezdte Dargomyjskij csodaszép szonóját.

Ez a gyengéd és szenvedélyes dal a nagy színésznő előadásában hirtelen első szerelmüket juttatta eszébe a tépett életű lányoknak, az első ölelést, az első bucsút a tavaszi hajnal rózsás fényében, amikor még csillog a harmat a fűvön s a rózsaszínű ég megpihenni látszik a nyírfákon. Visszaemlékeztek az utolsó forró ölelésekre, amikor reszkettek a félelemtől és fájdalmas megbánástól, s amikor egy belső hang azt sugotta: „Soha, soha többé!” míg az ajkak hirtelen kiszáradtak s elhidegültek s hajukat megülte a reggeli köd...

Tamara elkomolyodott, a Muris Manka hallgatott és Jénia, a legféltelenebb valamennyi lány között, hirtelen odaszaladt a színésznőhöz s zokogva borult térdre előtte.

Rovinskaja maga is meghiúsította, a leány fejét két keze közé szorítva, szökött:

— Hadd csókoljalak meg, drága testvérem!

Jénia azonban felugrott, mintha kígyó csipte volna meg és gyorsan néhány szót sugott az énekesnő fülébe.

— Ostobaság — felelte a színésznő kissé elhúzódva — néhány heti kezelés és rendbejön.

— Nem, nem, nem! Mindnyájukat meg akarom fertőzni. Azt

akarom, hogy mindnyájan elrohadjanak és megdögöljenek.

— Oh! Kicsikém! tiltakozott Rovinskaja — az ön helyében nem tenném.

Jénia ez a büszke leány, ekkor csókokkal borította el a színésznő kezét és térdét és panaszos hangon szólt:

— Miért bántottak annyira? Miért aláztak meg annyira? Miért, miért? Akkor mindez nem történt volna...

Ime, a művészet hatalma, az egyetlen összefogó erő, mely nem a lázadó értelemhez, de a meleg, érző emberi lélekhez szól. A gögös Jénia Rovinskaja ölébe rejtette arcát, a Muris Manka nyu-

godtan ült most már széken és zokogva zsebkendőjébe temelkedett; Tamara térdére könyökölt, fejét kezére támasztva, elmerülve nézte a szőnyeget s Simeon portás, ki az ajtóban minden eshetőségre készen állt már, a csodálkozástól nagyra meresztette a szemeit...

Egy történet melyből kiderül, hogy legyünk őszinték.

Dr. Weisz ur- és hölgyulogusnál megjelenik Grün ur és némi magánügyeket akar vele megbeszélni.

— Kérem alássan — mondja udvariasan az orvos — de kérem alássan. Tessék megmutatni.

Hosszas vizsgálat következik.

— Hm — szólt az orvos — hm!

— Nos? Nos?

— Nézze barátom... mondja csak meg nekem őszintén... mióta van ez magával a dolog? És hol, kitől méltóztatott kapni... mert ezt nekünk be kell jelenteni.

Grün ur gondolkodik.

— Eee... tetszik tudni... eee... a multkor... a multkor mikor leszálltam a villamosról... nagyon gyorsan szálltam le a... villamosról... és akkor kaptam... azóta van ez... Mikor leszálltam a villamosról...

Dr. Weisz nem szól. Udvariasan hallgat és receptet ír.

— Tessék — mondta aztán rövidesen és átadta a receptet.

Grün ur rohan vele a patikába.

— Tessék egy recept — lihegi.

— A patikus nézi a receptet. Forgatja erre, forgatja arra, fejét csóválja Végre dühösen kifakad:

— Mi a fenét akar itt nálam ezzel a recepttel? Menjen vele oda, ahová szól egy optikushoz.

Grün, mint egy őrült rohan vissza az orvoshoz.

— Doktor ur! Doktor ur! Tévedés történt. Hiszen egy szemüveget tetszett nekem felírni orvosság helyett.

— Dehogy történt tévedés — mondta nyugodtan dr. Weisz — Ha maga a felesége önagyságát összetéveszti a villamossal, akkor magának szemüveg kell és nem orvosság.

Rozálka bucsuzik

(Részlet a „Háromszög” című regényből).

Egy pár nap alatt elcsendesedett Rozálka kalandos esküvőjének ütszele is. A fiatal asszonyka már csak a szerelemnek élt. Agyából eltűntek a gyerekes mesék és helyébe az élet vihara költözött. Bizony csak most tűnt ki eme regényes házasság érmének a másik oldala is. Mi türetagadás: nem volt ez a helyén. Mert valóban a házassághoz a szerelem mellé: még más is kell. És bizony Ferinek fiatal, szerető szívénel egyebe nem igen volt, sőt még a tandiját is egy jószívű nagybácsija fizette szegénysorsu szülei helyett, talán annak reményében, hogy a kis Marikát annakidején feleségül vegye.

Az öreg főmérnök ur már másnap, a házasság után, megjámorodott és nem törődve a világ szájával, a fiatal párnak barátságos lakást nyitott. Bár ez csak pár napra szólt, mégis minden széppel, jóval elhalmozta a fiatalokat; és ezek, mint a gerlicék, egész nap csak turbékoltak, kihasználva azon kis időt, amely az új bánya feltárásához kell. És aztán vissza az egyetemre — kinlódni, a válás nehézségeit cipelve...

A napok teltek és szorongatóvá váltak az utolsó percek. A fiatalok nem akarták elhagyni egymást és erőszakkal harcoltak a család azon döntéséért, hogy Rozálka is menjen fel Pestre addig, míg Feri végez. Sok vita, sok sírás és veszekedés után a család határozott: Rozálka Pestre megy!

Az utolsó napon nagy ünnepség volt. Az aknát feltárták. Az akna száján, a nagy kőpillérek mezei virágok és rózsák halmaza feküdt, ahonnan bágyadtan néztek le a kis virágok a vigyázban álló mérnöki és tisztviselői karra. A csendes, tiszta napfényes délutánon egyszerre megharsant az orkeszter és szállt a szívekbe, lelkekbe a bányász indulója: „Szerencse fel, szerencse le”... Aztán a zene közepette, halk zugással leszállt a mélybe az első felvonó csille. A csillében a főmérnök és a segédmérnökök foglaltak helyet, köztük Feri is. Mély, megilletődött pillanat volt ez, halálos csenddel, amit a csille első hatása váltott

ki, mikor a halál állomása felé elindult. Mindenki még a lélegzetét is visszafojtotta, csak az a kis hármас csoport egyik tagja visította el magát, sirva, kétségbeesve: — Feri... Ferikém...

Rozálka volt. Szemét eltakarta és egész testében remegett. Az édesapja szólt hozzá:

— Rozálkám... ne félj, nem lesz semmi baja... Kis csacsim!

Rozálka remegve felelt:

— Meghal...

Persze Ferinek semmi baja sem történt, félóra múlva jókedvűen jött vissza a tárnából. Rozálkához sietett és magához ölelte.

— Reggel utazunk.

Elgondolkozva indultak haza. A főmérnök ur egyetlen szót sem szólt, el volt meredve, a kislánya szerelmén gondolkodott. Végére is megszólalt, amint a virágos kis kerthez értek. Könnyek gyűltek az öreg ur szemében.

— Rozálka kis leányom... el kell menj... Bucsuzz el barátaidtól... Te pedig, Feri fiam, gyere fel addig hozzám és intézzünk el egyet-mást.

Nagyot sóhajtott az öreg és karonfogva vejét, kinyitotta a kert ajtaját. Rozálká pedig sajgó szívével elindult barátait felkeresni.

Álomba merülve taposta az utporát, lehajtott fejjel, remegő lábakkal. Egyszerre feleszmélt és meggyorsította lépteit. Az arca ijedséget árult el — pedig oly szeliden, barátságosan nyílt meg az előtte levő nagy sárgaház ablaka. Egy szőke fiu feje bukkant elő az ablakban lévő mályvák közül.

— Rozálka, hát erre sem néz? — szólt ki a fiu.

— Pá, Bandi! — felelt Rozálka és megállt.

— Kezeit csókolom nagyságos asszonyom. Nem jön közelebb?

— Nem, maga nagyon rossz Bandi. Már nem is úgy köszön, — ahogy régen.

— Ha úgy köszönök, ide jön?

— Igen! — felelt a nő nemes egyszerűséggel.

— Hát akkor csókolom azt a fényeskörmű kisztihandodat. Így jó?

— Igen. Szervusz!

Rozálka az ablak alá ment és felnézett a fiura.

— Az uradat hol hagytad Rozálkám? — kérde a fiu.

A papával tárgyal, mert reggel utazunk. Éppen bucsuzkodni indultam.

— Komoly ez Rozál?

— Halálosan. Megyek Pestre lakni, — mondta kissé boldogan.

— És ezt is csak úgy mondd félvállról. Pedig, gondolom, hogy tudod...

— Tudom, tudom, hogy szeretsz... És mondd, igazán?

— Igazán, szívből... lélekből... Rozál, én meghalok utánad.

Az asszony elkomorodott. Már tudta mi a szerelem, már szerette hallgatni. Szíve kitágult, kinyílt, mint a rózsa.

— Nem, nem fogsz meghalni, elfelejtsz és jön egy másik. Mondj még egy pár szót, kívánj szerencsét és én aztán megyek. No, légy jó és okos Bandikám!

— Itt nem mondok semmit, ha bejössz akkor igen.

— Az istenért, hová gondolsz? Nem kell egyéb, csak, hogy meglasson valaki.

— Hát úgy jöjj, hogy ne lásson senki.

— Nem mehetek.

— De miért édes...

— Csak azért...

„Csak azért” — gondolta a fiu — „hát ez már nem bizonyosság”.

— Hátul a kert ajtaja nyílt van, teremtőm, még ellopnak valamit. Igaz, az ördög sem jár arra. Tudod, Rozálkám, hogy unalkoztam máma. Egyedül hagytak idehaza és egész holnapig egyedül maradok.

— Szegény Bandi... Szervusz

— Szervusz! — mondta a fiu és utána nézett a távozó nőnek. Aztán bezárta az ablakot.

Rozálka az utca sarkánál megállt és visszatekintett. Az ablak zárva volt.

— Szegény Bandi, biztosan megharagudott. Milyen gonosz is vagyok én.

Evvel már el is indult a kertajtó felé. Tényleg egy lélek sem volt arra, Rozálka bátran felmehetett a fiu szobájába. A fiu a hencseren ült. Rozálka hozzásimulva ült

melléje. Aztán gyöngéden a Bandi vállára tette kezét.

— A fiu átölelte a derekát, a másik kezével a szoknyája alá nyult.

— Most legyél jó hozzám!

— Nem, nem, azt nem lehet... én szeretem az úramat.

— De én is szeretlek.

— Tudom. Érzem! — mondta a nő és lehunyta szemét.

A fiu keze munkában volt. A kis nadrágocska lecsuszott az asszony lábaihoz. Rozálka tűrte. Talán jól is esett ezen művelet neki.

— Bandikám, mire gondolsz?

— Reád, csak reád... Szeretlek. Add a szád!

Csókolozva buktak hátra. És majdnem önkívületben lettek egymáséi.

Aztán még kétszer.

Rozálka egy kicsit kábult volt, a fiu meg fáradt. Vagy csak úgy látszott, mert abban hagyták a játékokat. Aztán a nő menni készült.

— Ne menj még, uzsonnáz velem, — mondta a fiu — hadd legyen ez bucsulakoma.

— Ha akarod, — felelt a nő szendén — hiszen én is szeretlek Bandikám.

— Én is, nagyon. Nem tudom hogy leszek meg nélkülöd.

Összecsókoloztak, aztán a fiu elment, hogy feltálalja az uzsonnát, ami néhány perc múlva el is készült.

Asztalhoz ültek és állandóan egymás szemébe nézve, hozzáfogtak enni. Alig ettek egy pár falatot, kint láрма hallatszott. Rozálka megijedt, a fiu felugrott, hogy bezárja az ajtót. De elkésétt. A barátok vezére be is rontott.

— Bandi, gyere a sporttérre... Oh, bocsánat, vendéged van? — mondta Pali meglepődve. — Szervusz Rozálka.

A nő kissé elpirulva köszönt vissza. Közben a kint levő három fiu is bejött. Mind illedelmesen üdvözölték a nőt. Mind jóbarátok voltak.

— Fiuk, — mondta Bandi — én most nem mehetek veletek, Rozálka bucsuzni jött, ezt jelenti az uzsonna is.

— Igen, bucsulakoma, — szólt közbe az egyik.

— Ha akarjátok, — folytatta Bandi — tartsatok ti is velünk. Ünnepejük meg ezt a napot.

A fiuk örömmel beleegyeztek. Így aztán bor is került az asztalra.

Vidáman csevegett és ivott a kedélyes gyerektársaság és Rozálka valósággal elhalmozta a fiuk kedvességükkel. Közben a bor fogyott. És a hatása sem maradt el. Rozálka kissé mámoros lett és végigcsókolta a fiukat, amit azok duplán viszonzottak. Végül majd szétszedték. Már tul hangos lett a szoba, nagy zsvaj hallatszott. Rozálkának melege lett. Levették a bluzát. A meleg csak nem szűnt. Levették a szoknyáját és aztán a többit... Játsoztak, élénkek voltak. Rozálka vidáman bucsuzott. Meztelenül beült mindegyik fiu ölébe. És azután kényelmesebb helyre ment mindegyikkel: a pamlagra. Legvégül pedig teljesen elázott az italtól és elaludt.

Az este leszállt, a csomagok mind készen voltak; már az utolsó vacsora is fel volt táalva a mérnök ur házában, amikor Bandi urfinál öt fiu tíz szorgos keze segített a szép kis Rozálkát felöltözni. Az öregek már türelmetlenek voltak, hiszen egy óra múlva indul a vonat és Rozálka még nincs sehol. Szerencsére a fiuk hamar elkészültek a kis nővel és teljesen rendbehozva, elindultak vele hazafelé. Már Rozál is jól érezte magát, csak a gyomra émelygett. A szemei úgy néztek ki, mintha sokat sirt volna.

Nagyon sietve ment a kis tár-

saság a sötét uton és egy-kettőre hazaértek. A fiuk is mind felmentek. Az öreg ur mérgesen fogadta lányát.

— Micsoda dolog ez ennyi ideig odamaradni, mikor tudod, hogy utazni kell?

A kis Rozálka hebegett valamit. Aztán a fiuk kértek bocsánatot. Az öreg is, a férj is hamar megbocsátottak.

— De most már legalább elbucsuztál a barátaidtól? — kérdezte az apa. — Hát akkor indulás.

Összeszedték a csomagokat és a fiukkal együtt kimentek a pályaudvarra. A vonat már készen állott. Alig volt még egy pár perc az indulásig. Fellszálltak és elhelyezkedtek. A fiuk bent kis csoportba verődtek és úgy várták be a két öreget. A vonatvezető már trombitált.

— Mama, én maradok veled, nem akarok elmenni, — szól le Rozálka kétségbeesetten és könnyesen nézett a fiukra. — Nem akarok Ferivel menni.

— Csak menj lányom, — mondta a mama — a szeretet visz. — Aztán halkán szólt az apának. — Szegény, még nem tudja, mi a férfi.

Az öreg bólintott, az egyik fiu pedig hangosan elröhögte magát.

Cz. Gy.

Szerelmes asszonyok

— Brantome írásaiból —

Az udvarló csintette.

Egy csinos fiatalember szerelmes volt egy szép asszonyba és valóságos kutyahüséggel követte minden utjában. De hiába vesztegette az időt, mert az asszony — ezer eset közül egyszer a férjébe volt szerelmes.

Az ifju vágyainak nem tudván tovább ellentálni, egy alkalommal elrejtőzött az asszony hálószobájában az ágy függőnye mögé és annak egy kis nyílásán kandikált ki mohó szemekkel. Így történt, hogy az udvarló aznap többet látott az ingerlő asszony bájaiból, mint a hitese férje.

A fiatalember másnap találkozott egyik barátjával és elmondta neki csodálatos éjjeli kalandját. „Ez az asszony az enyém lesz —

mondotta — a férje most elutazik és ő, istenadta forró vére, vágyainak nem tud majd ellentálni és az én karjaiban fog kielégülni”. És jól jósolta.

A szüzleány hálája.

A háboru alatt történt ez az eset. Ismertem egy fiatal és szép szüzlányt, aki igen jó családból származott és egy vidéki városban lakott. Ekkor történt, a felkelő katonák elfoglalták a várost és egy katona pedig a leánya rejtett várát vette birtokába. A leány másnap megkérdezte mostohaanyját, hogy nagyot vélkezett-e az éjszaka? Az anyja megnyugtatta, hogy nem, mert erőszakkal foglalták el váracskaát. A leánya felsóhajtott: „Egyszer lehettem végre megelégedett, anélkül, hogy vétkeztem volna”.

A szüzesség

A szüzesség a föld legtöbb népénél a nő testi érintetlenségére vonatkozik, azaz a jelenlétére és épségére a hymennek, szüzhártyának, egy a hüvely bejáratnál levő nyálkabőr membrannak, mely hártárt képez a hüvely és annak előudvara között. A szüzesség egyes népeknél nagyon különböző felfogásnak örvend és értékelésében számos árnyalatot különböztethetünk meg. A szüzesség csak újabban meghódított kulturkincs, mert őseredetileg és a legtöbb primitív népeknél egyáltalán nem, vagy csak nagyon kevésre értékelik. Így a déltengeri szigellakóknál, a malájoknál, az északázsiaiaknál stb. teljesen közömbösen viseltetnek a szüzességgel szemben, sőt a wotjakoknál és a már csaknem kihalt chilcháknál Ujgranadában szégyennek tekintették, azaz annak jeléül, hogy a leány képtelen szerelmet ébreszteni. A sakkavaléknál Madagaszkarban a leányok maguk szüztelenítik meg magukat és Közép-Ausztráliában egy bizonyos műtettel távolítják el a fiatal lányok hymenjét. A legtöbb primitív népnél a leányok férjhezmenetelükig szabad életet élnek és sokszor az ottani szokások kötelezik őket a szabad szerelemre. És nemcsak hogy mocskok nem esik rajtuk ezért, hanem ezen odaadásuk révén szentelt lényeknek is tekintik és különösen tisztelik őket.

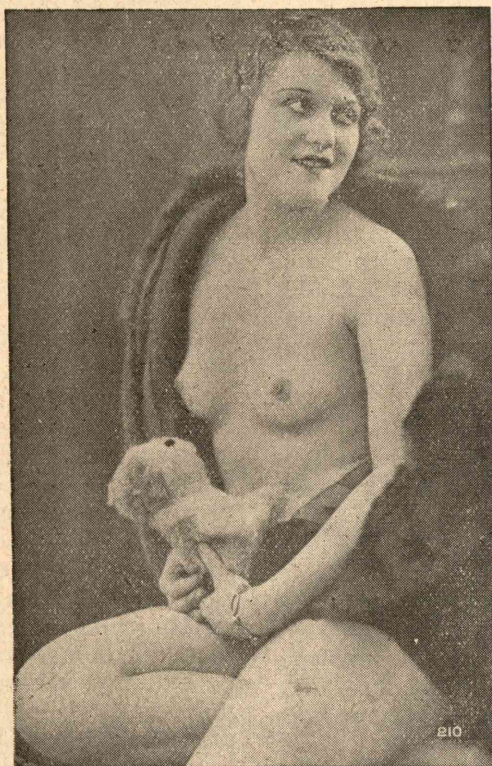
Az egyiptomiaknál, zsidóknál, araboknál és görögöknél a szüzességet a női nem főkötelességének tekintették. A zsidóknál Mózes törvénye szigorú erkölcsi tisztaságot követelt. A vőlegénynek joga volt menyasszonyát visszaadni a szüleinek, ha nem találta szüznek. A fiatal asszonyt ilyenkor nyilvánosan halálra kінözték („mert gonoszat cselekedett Izraelben, mikor apja házában szajhászkodott és nektek ki kell irtanotok magatok közül a gonoszt.”) Az egyiptomiaknál, araboknál és koptoknál esküvő előtt egy idősebb nő, vagy maga a vőlegény kendőbe burkolt mutatóujját bevezette menyasszonya hüvelyébe, hogy őt deflorálja és a kiömlő vér által meggyőződjék szüzességéről. A szüzesség megállapításának ilyenféle szokásai még ma is divatban vannak a kisoroszoknál és bolgároknál. A

mi zónánkban is, legalább is az ugynevezett felsőbb néprétegekben, a fizikai szüzességet, mint a női erény és tisztaság fogalmát tekintik és Hebbelnek „Egy dolog, amin nem tudja magát túltenni az ember” mondása, e körök legtöbb férfiai előtt mint valami evangélium szerepel.

Éppen ezért mai napig a legtöbb törvénykönyvben határozatokat hoztak arra nézve, hogy ha egy férfi egy szüzet deflorál és azután elhagyja, pénzbeli kárpótlást tartozik fizetni neki. A nemi érintkezés által a leány jogilag meg van fosztva a „becsületétől”, csekélyebb értékűvé válik. Ezek a nézetek a „testi szüzesség megszüntetésének” követeléséhez vezettek. 1907-ben egy Anonymus egyik írásában követelte, hogy a hymen műtét után már a gyermekkorban eltávolításuk, mert egy ház biztonságát sokkal jobban megőrzi belülről egy hűséges, örökös lélek, mint egy törekeny kapu. A hymen „törvényes” túlértékelése ugyanis a női becsület és tisztaság hamis felfo-

gásához vezetett és ezen megilés által sok igazságtalanság történik az asszonyokkal.

Kétféle szüzességet kell ugyanis megkülönböztetnünk: a fizikait és az erkölcsit. Érintetlen szüzek bensőleg egy kéjő természetével bírhatnak és egy forróvérű, életteli asszony, aki szerelemből odaadja magát egy férfinak, ennek dacára szüzes lehet. Ezt a nagy különbséget a testi és erkölcsi ártatlanság között, már a régi egyházférfiak is felismerték. Így Hieronymus a szüzességet mint „testi és szellemi szentséget” jelöli meg. „Mert némelyek a hus szüzei, de nem a szellemé, akiknek a teste érintetlen, de a lelkük romlott. Csak az a szüzesség lehet áldozati ajándék Krisztus számára, melynek szellemét semmi gondolat, testét semmi vágy nem szennyezte be”. És Tamás szerint egy más uton, mint szabad elhatározásból (például nemi erőszak) kifolyólag bekövetkezett megsértése a testi integritásnak éppen úgy nem vonja maga után a szüzesség elveszté-

Fotó Mandel, Páris

sét is, mint a kéz vagy a láb elvesztése. Ha tehát maga a katolikus egyház is elismeri, hogy „a testi érintetlenség veszendőbe mehet a szüzesség erényének sérelme nélkül”, mert „az erény nem más, mint viselőjének akarata”, tehát az asszonyok erkölcsi szüzességét többre kell becsülnök a férfiaknak, mint a fizikait. És hogy többnyire mégsem így van, annak okát elsősorban is a férfi hiúságában és féltékenységében találhatjuk meg. Mert nem az bántja a férjet, hogy az asszony régebben egyszer egy másik férfi is volt, hanem, hogy ebből a viszonyból egy töredék visszamaradhatott az asszony lelkében, melynek folytán talán a férje karjai között is régi szeretőjére gondol. Schnitzler „Mesék” című regényében írja: „Nincs csók, elég szüzies, ölelés, elég forró, és

elég szerelem, mely kiolthatná a régi csókokat és a régi szerelmet. Ami igaz is.”

A női szüzesség utáni vágy azonban abban az erotikai ingerben is megvan indokolva, melyet a szüz tisztaságát megőrző önmegtartóztatása a férfira gyakorol. És utolsó sorban egy jogviszonyból, egy az asszonyra való első jogból fakadó értékelése a szüzességnek, nem éppen az asszony nemi viselkedésére vonatkozó erkölcsi nézetből származott. És Vaertling-nek talán igaza van, mikor a női szüzesség egyoldalú értékelésének utáni években egyre észrevehetőbbé vált súlyedését és elvesztését a házasság előtt, nem az erkölcs súlyedésére vezetvi visza, hanem a férfiuralom csökkenése következményének tartja.

-dor

tisztelettel, de több bátorsággal bizonyára csatát nyert volna.”

3.

Ön józan kimértséggel akart egy dolog mellett elhaladni, mely pezsgőt és mámort követel; igen szépséget! — Még ha andalító bortól vagy édes likőrtől eredne is.

4.

Hiányzott a legfontosabb tényező, mely bennünket asszonyokat ilyen elhatározó lépésre bátorít: a föltétlen bizalom ahhoz, hogy hallgatni fog...

5.

Nagyon szerettem magát, de — másba voltam szerelmes és jóérzésem tiltotta, hogy másnak...

6.

Ön kérkedően ellenállhatatlannak tartotta magát és én „csak azértis” ellentálltam...

7.

...Ön azt kérdezi tőlem, hogy miért szakítottam olyan hirtelen? Ezt nevezi Ön hirtelennek? Maga csókolt és kóstolgatott engem, mindig a leggyöngédebben, de sohasem próbálkozott többet elérni. Így volt ez minden este, heteken és hónapokon keresztül. Erény a szerénység, de tulságba vitte, kedves barátom, jóval kevessebbel is megelégedtem volna. Nem érezte, ember, a tüzet bennem, a maga szerénysége már embertelen volt, visszaélt az idegeimmel... Addig nyugtalanított, izgatott anélkül, hogy az örök célra vezetett volna, míg egy másik, megértőbb követőjének adtam oda magam, aki befejezte a megkezdett művet...

8.

Még sohasem érkezett alkalmasabb időben levél, mint a magáé. Évek óta várom a napot, amikor kiönthetem a szívemet. Erre készítnek a maga pletykálkodásai is... igen, elismerem és megerősítem, hogy magától pénzt kértem, „szelmi ajándékot” — amint maga nevezi — melyet azonban zsugori módon visszautasított... Maga a 67 éves ember cseppet sem tartotta erkölcstelennek, hogy fiatal, üde, alig 22 éves szeretőt tartson, viszont én egészen természetesnek találtam, hogy ingyencsét megfizetsem és zálogot vegyek az áldozatért, mellyel fiatal testemet

Asszonylevelek

Egy előkelő klub tagjai elhatározták, hogy a társaság minden egyes tagja bevallja, illetőleg levéllel igazolja, hogy mi volt az oka annak, hogy az a nő, akire biztosan számított, végül megtagadta tőle a legnagyobb kegyet. Módunkban áll ezt az érdekes levélgyűjteményt olvasóinknak bemutatni, persze nem teljes egészükben, csupán szorosan a kérdéshez tartozó választ és eseményt kivonatoltunk.

1.

Ejnye, hát lehetséges? Csupán teoretikus tudásvágy vezetvi újból hozzám? Tudományos alapon szekszuális kívánság! Oh, vén kujon! — messzire jutott!

De félre a tréfával, nagyon csodálkozom, hogy a történetek után még a szímem elé merészkedik. Már elfelejtette volna velem szemben tanusított viselkedését? Mert nekem élénk emlékezetemben van még. Mikor két évvel ezelőtt vendégszereplési körutamról hazatértem és egy művészeti ügy megbeszélése céljából randevut kértem magától, ön, — bár névtelenül és elferdített írással — egy félreérthetetlen költeménykét küldött nekem. Bevallom: telitalálat volt, a költemény bár burkoltan, infámis, szemtelen és félreérthetetlen volt; a szellemet mindenestre nem nélkülözte... Most pedig azzal a kérdéssel lep meg, hogy mi volt az oka annak, hogy én, a színésznő és világi dáma, egy felvilágosult asszony, azon a kritikus éjszakán nem úgy, hanem váratlanul másként viselkedtem. Nyílt választ kér tőlem, melyet én

most habozás nélkül — talán vávakozásán felül — teljesítek: Ön sok kiváló tulajdonsággal rendelkezett, szellemes társalgó volt, de — bizonyos testi ellenszenvet éreztem irányában. Már a kézszorítása olyan érzést váltott ki belőlem, mintha ficáncoló csuf varangyosbékát fognék. Ne haragudjon. Csak őszinte voltam.

2.

Egyik idősebb klubtárs jelentése így szólt:

— A napokban egy idősebb hölgyel találkoztam, akibe évekkel ezelőtt halálosan szerelmes voltam. Nagyon megörültünk a viszontlátásnak és én visszagondolva a multra, megjegyeztem: „Tudja-e asszonyom, hogy milyen égő vágyakozással szerettem Önt egykor, miért tagadta meg legforróbb kérésemet, mikor szerelmem egyébként viszonzásra talált. Ma már évek teltek el az emlékezetes affér óta, tehát bátran elmondhatja az igazságot”.

Anélkül, hogy csak egy szempillája is megrezdült volna, válaszolta: „Tiszteelt uram, kevesebb

egy öreg kéjencnek dobom mar-
talékul. Igen, — miért szépsük —
perverzitás lett volna az ön ré-
széről és áldozat az én részem-
ről, áldozat, melyre csak nehéz
lelki tusa után határoztam el ma-
gamat. Nem lehet masnak ne-
vezni egy aggastyán és egy élet-
űde fiatal asszony testi egyesü-
lését... A szükség kényszerített
volna rá, hogy fiatal özvegy lé-
temre és teljes vagyontalanságom
mellett kicsiny fiamat felnevel-
hessem. Remélem, nem gondolta,
hogy kiélt, szenilis teste vonzott
engem, mert amilyen természetes-
nek találok, ha két fiatal leny
vonzalmának és szexuális ki-
vánalmainak minden körülmények
között kontaktust adnak, éppen
olyan gyalázatosnak és undorító-
nak találok a maga — szoron-
gatott helyzetem kihasználására
irányuló — aljas szerelmi zsaro-
lását...

9.

...Visszaidézem az ismerkedé-
sünket: Ön pénzt hozott a há-
zunkhoz, hitelezője lett a család-
nak és hetenként a kamatokat
inkasszálta. Nem volt a megrö-
gött uzsorások tipusa, sőt meg-
nyerő modorával hamarosan a
ház barátja lett. Néha néha csókot
lopott homlokomra, számra, nem
utasítottam vissza és talán többet
is megengedtem volna, ha... Egy
szép napon arról értesít a férjem,
hogy megállapodást kötött magá-
val, mely szerint elengedi a ka-
matokat, ha én önnek bizonyos
diszkrét kedvezményeket enge-
délyezek. Nem éppen a fődolgot,
csak kisebb perverzításokat. Ebben
a pillanatban leirhatatlan ellen-
szenvet éreztem ön és férjem iránt
egyaránt és ez az erkölcstelen
paktum vezetett később válásunkra
is. Másnap ön tényleg a szokott
időben érkezett meg, férjem pro-
grammszerűen eltávozott és ön
megkapta a méltó választ — egy-
szer és mindenkorra kidobtam a
házból...

10.

...Férjem félévi házasságunk
után meghalt. Vigasztalhatatlan
voltam, a halál elragadta tőlem a
kenyérkeresőt és — a férjet. Va-
laminek a hiányát csak akkor
érezzük teljes sullyal, ha azt már
elvesztettük. Fiatal és szép vol-
tam, könnyen szerezhettem volna
pótférjet, annál is inkább, mert az
alig fölébresztett asszonyi ösztön

ficánkolt és nem tudta kívánni a
gyászévet. Tradíciókon épült ne-
velésem viszont erélyesentiltakozott
még a felleves ellen is, hogy há-
zas örömeit, házasságon kívül
élvezzek. És mikor a nélkülözések
és önmegtagadások kényszerű hó-
napjain átestem, nem akartam a
heggedő sebeket feltépni, — és
nem mentem többé férjhez. Ma-
gával sem tudtam kivételt tenni...

11.

...Huszonnyégyéves koromban
szerelmes voltam, olyan szerel-
mes, amilyen csak egyszer tud
lenni az ember egy életben. Le-
kellett mondanom és 41 éves let-
tem. Negyvenegy éves érintetlen-
séggel nem támasztottam többé
követelményeket az étellel szem-
ben; nem akartam izelítőt kapni
abból, amit fél életemen keresztül
nélkülözni voltam kénytelen. El-
hervadtam és nem akartam her-
vadt virágot adni senkinek... Ön-
nek sem...

12.

Levelében egy beszélgetésünket
idézi, melynél többek között szek-
szuális kérdésekről beszélgetve,
azt az álláspontot foglaltam el,
hogy minden természetességnek
szabad folyást kell engedni és így
közvetve a szabad szerelmet és
a nemek szabad kiélését védel-
meztem. Álláspontom mellett ki-
tartok: — teoriában. Gyakorlatban
azonban — mint látta — az el-
határozó lépés előtt megtorpan-
tam...

13.

...Temperamentumom — mint
helyesen mondja — egyenesen
predesztinálva volt arra, hogy az
előítéleteket és minden morált le-
döntve, szabad folyást engedjen
természetes kívánságaimnak... Cso-
dálatos, hogy maguk férfiak min-
dig saját szemszögükből ítélik
meg a nők dolgait és bár eltalálta
az igazat, amikor nekünk zsidó-
lányoknak forróbb és lüktetőbb
vért tulajdonit, de elfelejti viszont,
hogy tudunk egyuttal tűrni, szen-
vedni és lemondani. Nagyon té-
ved akkor is, mikor föltételezi,
hogy összekülönbözésünknek rej-
tett oka a vallásunk és az abból
eredő faji különbség lett volna,
mert egész életemen éppen a maga
ideálja, a szőke, finom germán-
típus vonult végig, bizonyosságul
annak, hogy az ellentétek tényleg

vonzzák egymást. Én testemmel,
lelkemmel kívántam magát, retteg-
tem azonban a szüleimtől és faj-
testvéreimtől, a féltékenyen őrzött
tradíció megtörésétől — ezért nem
mertem magával házasságon ki-
vüli viszonyba lépni...

14.

...Vallásosságomra hivatkozik és
gyermekemet sújtja átokkal, ha
most a „nagy” játék elmúltával
nem irom meg az igazat. Meg-
teszem, hiszen már a lelkiismeret
is furdal, de ne vessen meg a
történetekért, boldogságom érdeké-
ben tettem. Jól sejtette: önző já-
ték volt az egész. Férjemen el-
hidegülést észleltem és azért rö-
g-tönöztem a játékot magával, azért
mimeltem az ébredő szerelmet,
hogy visszahódítsam magamnak
az uramat. Egy pillanatig sem
gondoltam arra, hogy a maga
ölelését elfogadjam. Rosszkor ke-
rült az utamba...

15.

...Miért csodálkozik ezen. Tu-
dom, hogy szimpatikus voltam
önnek, ebből azonban még nem
következik, hogy feltétlenül alá-
vessem magam az akaratának.
Mint társalkodónő kivívtam édes-
anyja tetszését, ezt igyekeztem is
mindenképpen honorálni, — de nem
magán keresztül. Áttérve viszo-
nyommal a lovással, kissé in-
diszkrét kérdéseket ad fel. Hogy
miért helyeztem előtérbe a lovászt
önnel, az intelligens emberrel
szemben? A kérdésnek pszicho-
logiai háttere van. Ön feltétlenül
értékes tulajdonságokkal rendelke-
zik, feltétlenül azon ifjak közé
tartozott, akiket a nők szépnek
tartanak, de szabad-e szépnek
lennem? Tetszett nekem, de nem
mint — férfi. Önnek nőies voná-
sai vannak, melyek sohasem tud-
tak volna felmelegíteni. Ezzel
szemben az én lovászom, tetőtől-
talpig „férfi” volt...

Ez a hely

a Mia
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács-
gyógyszertárában, Timișoara-Fabric,
kapható, de a hirdetést nem közöljük,
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell már reklám.

24 óra két szűz életében

Regény

(8)

És miközben ezeket mondta, széjjelhuzta az asszony már félig nyitott bluzát és előtűnt az egyik hatalmas fehér mell, mely nagyságával csaknem rémületbe ejtette a fiatalembereket.

— Oh, maga kedves, bájos fiatalember — viszonzta boldogan Schubertné és mint egy véletlenül megfogta a fiu combját. — Szavai nagyon boldoggá tettek és azt hiszem egyetlen próba elég lesz, hogy kétkedésük alaptalanságáról meggyőződjenek. Én azonban azt hiszem, hogy úgy maga, mint a testvére nagyon meg fogják állni a helyüket.

Frigyes most ismét egy pillantást váltott a bátyjával, melyet az rögtön megértett, gyöngéden átölelte az asszony derekát és hátrahajlítva a testét, egészen felnyitja a ruháját, úgy, hogy a másik hatalmas lelogó mell is buja szemek elé tárul.

És Schubertné asszony, akinél a bőségesen fogyasztott bor is érezteti már a hatását, nem ellenkezik, csendesesen fekszik, csak a keze remeg, mely a fiatalabb testvérnél elérte a célját és most reszkető türelmellenséggel keresi a kis játékszer, — mely Gretchen leírása szerint olyan szép, — hogy megragadhasssa.

És miközben Károly fent van elfoglalva az óriási mellekkel, Frigyes lent kutat az asszony szoknyája alatt, hogy megkeresse a gyönyörök forrását, mely annyi kint szerez szegény Schubertné asszonynak.

És Schubertné asszony boldog, már nem gondol Augusta, csak még jobban széjjelveti a combjait, hogy a merész kéz utját megkönnyítse. Szerelmi célokra még mindig kíváncsi asszony ám, igaz, hogy 40 éves, de nem látszik meg rajta. Nagy mellei csodálatosan szépek, fehérek és bársonyosak, s habár egyes válogatós asszonyismerők nem is kedvelik nagy terjedelmük végett, úgy viszont kedves azok előtt, akik egy női mell mellett sohasem találnak elég nagynak. Nyaka és vállai kifogástalanok, minden üde, buja hus, melyen nem látszanak át a

csontok, lábszárai gömbölyűek és teltek és combjai olyan kemények és buják, hogy az ember nem tudja megérteni Augustot, Napoleont öreg harcosát, miért nem szentel több figyelmességet életpárjának.

Abban a pillanatban, mikor a felizgatott asszonynak sikerült egyik foglyot kiszabadítania a börtönből és minden lepel nélkül megmarkolnia, Frigyes is egészen a paradicsomig haladt előre a kezével és ujjai eltévedtek a buja bokorban. Mert Schubertné asszonynak gyönyörű hajzata van. Habár vannak rétek, ahol a virágok és füvek oly szorosan állnak egymás mellett, hogy az egyes szálak között nem lehet különbséget tenni, de nincs a világon olyan mező, mely sűrűbb lenne, mint amelyre most Frigyes talált, s amely nagy terjedelmével szinte rémületbe ejtette. És hosszuszak a mező virágai, oly hosszúak, hogy szinte fáradsággal juthat csak el az ember rajtuk keresztül a gyönyörök völgyéhez.

Habár Frigyes, éppen úgy, mint a bátyja, sok ilyen virágos mezőt tartott már a kezében, de ilyen buja, pompás növényt még egyet sem és mert ez a felfedezés új neki, elhatározta, hogy közelebbről is megnézi.

És miközben Schubertné asszony szívének kedvencét erősen tartotta a kezében, majd azon mesterkedett, hogy egész hosszát megmérhesse, Frigyes óvatosan felhajtotta a szoknyáját és kombinéját és fivére karjaiba fektette a buja asszonyt, aki nem tudott eleget gyönyörködni a hatalmas mellekben és arcát többször is közéjük furta, hogy a szó szoros értelmében belakarja magát velük.

És Schubertné asszony mind ebből nem érez semmit; méréseiben egyre előrehaladván, most éppen játékszerének kiegészítő részéhez jutott. Kíváncsian tapogatta meg minden oldalról, nyomkodja, hizeleg neki, mint egy barátnak, akit sok éve nem látott az ember.

Ajkairól az elégedettség és a legmagasabb elragadtatás sóhajai

szálltak el és szaggatott szavakban nyögdécselte:

— Ah, milyen szép... milyen felséges... nem, ilyesmit... ilyen csinos dolog már régen nem volt a kezemben... milyen büszke és erős a kis huncut! Ó, bár csak már ott lenne...

Ugyanekkor Frigyes odaszólt a testvérenek:

— Node ilyesmit, nézdd csak, Károly ezt a pompás, sűrű mezőt, ilyent még életedben nem láttál!

És Károly arcával kibontakozik a két asszonymell közül és ő is csodálkozva nézi ezt az oly ritka jelenséget. Mert hatalmas területen, fentről egész végig, minden fekele itt, hollófekete és van legalább tenyérnyi hosszúsága. És ez a sötét mező egy hosszában elnyult négyszöget képez, úgy, hogy másként nem lehetett eljutni a gyönyörök forrásához, hacsak a sűrű bozót között erőszakkal nem tör utat magának az ember. Ez az egyedüli út.

Csodálkozó felkiáltásaik betöltik a szobát, miközben az asszony egyre kezében tartja kedvencét és játszik vele, csiklandozza, mert sikerült neki azt teljesen napvilágra hozni, ahol az büszkén, felemelt fővel pompázik, mintegy csodálkozva néz széjjel a nagyvilágban, majd az asszony felé fordul, aki gyöngéden nézegeti és ajkaihoz közelíti.

Szemei villámlanak mint egy tigrisé, mely zsákmányát elnyelni akarja és hangosan liheg. Ajkai egyre jobban közelednek hozzá.

— Ah, ez mégis csak más, mint az Augusté — mondta mosolyogva.

— Gyere csak, kicsikém, gyere ide hozzám... majd én elbujtatlak...

— Édes, asszonyom — kezdte remegő hangon, miközben bátyja nagy figyelemmel kísérte az eseményeket — látom, hogy nagyon ért ahhoz, egy férfinél gyönyöröket szerezni, mégis kérem... ne harapjon... mert nagyon érzékeny vagyok...

Az asszony visszahuzta az ajkait, gyöngéden és mégis haragosan ránézett a beszélőre és aj-

kai szélét nyalogatva válaszolt:

— Mit mondd ön, kedves Etzler ur? Hogy megharapom! De mi jut az eszébe? Igaz, hogy olyan drága, hogy az embernek kedve volna beleharapni, de boldog volnék, ha megtenném. Én egészen akarom, nem összeharapva. Ne féljen tehát semmit kedvesem és legyen nyugodtan, nem fogok neki semmi rosszat tenni és most még csak azt akarom megnézni, hogy kedves bátyja, aki olyan mosolyogva néz bennünket, szintén így van-e felszerelve?

A rettenetes asszony balkezevel újra megragadta az imént elengedett foglyot és szorítja erősen, míg a jobb minden további nélkül a másikat szabadítja ki börtönéből, mely a puha kéz érintésétől szemtelenül és bátran néz bele a világba.

— Ah, ah — sóhajtozott csendesen és görcsösen átfogta remegő kezével — Gretchennek igaza volt... pompás kölykök ezek!... említeni sem lehet őket egy napon az Augustéval, akié már semmire sem használható, akármit is csinállok vele, de ezek... pedig alig nyultam hozzájuk...

Ugy állnak egymás mellett, mint a katonák, ki-düllesztett testtel, hátrahajtott fejjel, miközben Schubertné asszony kissé előrehajolva ül, hogy minél többet kerithessen birtokába kedvenc játékszereiből.

Csak sóhajtozások és lihegések hallatszanak, testüket forró tűz járja át és a fiuk ellenállhatatlan vágytól ösztönözve egyre közelebb simulnak az asszonyhoz.

— Ah, nézdd csak! — nyögdécselte Schubertné és megkettőzte ajkainak játékát — hát már ennyire vannak? Érzem... világosan érzem... és annál a nyavalyás Augustnál háromnegyed óráig is kell csinálnom, míg idáig jut.

— Micsoda? Nyavalyás August? — ordított hirtelen egy dühtől remegő hang és August hosszú, sovány alakja befurakodott az ajtónyíláson, me-

lyet a fiuk a ma reggeli szomorú tapasztalat dacára is nyitva felejtettek. — Oh, te szörnyeteg asszony. Ezer kartács és gránát tépje széjjel bűnös testedet. Hát a házasságtörésen kívül még sértgetni is mersz? Dühös káromkodások hagyták el az ajkát az annyira megbántott férfinak, aki már ott állt két lépésnyire a különös csoporttól.

Az asszony az első pillanatban megsemmisülve hanyatlott hátra és így a foglyoknak alkalmuk nyílt visszavonulniok, mely alkalmat a fivérek gyorsan fel is használtak, hogy gyors kezekkel visszaterel-

jék őket börtönükbe. Aztán védekező fegyverek után néztek, mert nem tudták, hogy miként fog velük szemben viselkedni a megbántott férj.

— Menj le, te bűnös asszony — mondta August parancsoló hangon — önök pedig, uraim elégtétellel tartoznak nekem és csupán a vér tudja lemosni rólam ezt a szégyent.

Ezalatt Mária ismét magához tért, elvette kezait az arcáról és lassan közeledett haragos férjéhez.

— August, kedves August — kérte könnyörgő hangon — csak

Bakugrás
Sajó Sándor rajza

egyszer bocsáss meg nekem és ezeknek a fiatal uraknak, ígérem neked, hogy hasonló eset többé nem fog előfordulni és jó szived megjutalmazására ezentul minden nap két garast kapsz tőlem pálinkára.

Ismerhette férjének leggyengébb pontját és gyorsan megtalálta az eszközt annak megnyugtatóására. August hosszasan ránézett feleségére, aki ma csaknem szerelteméltónak tünt fel előtte, de olyan könnyen nem akarta megadni magát, hanem harcoshoz illő módon az ellenséggel is tárgyalásba bocsátkozott.

De Mária tudja, hogy győzni fog, már oda mer menni egészen közel hozzá, át is öleli, odavonva őt meztelen mellére, melyet a nagy sietségben nem tudott eltakarni. És August puha lesz, kibontakozik felesége öleléséből és így szól:

— Mit használ a szó, tettet akarok látni, már reggel óta úgy érzem magamat, mint egy kiszáradt szivacs.

Ezen egyáltalán nem harcias szavakra, a fiuk is visszanyerik hidegvérüket és már nyujtanak is egy ujonnan felbontott üveget a megnyugodott férj felé.

Igy ülnek együtt most már négyesben, barátságosan. August iszik, iszik és beszél folyton, kedvesen szorongatva a fiatal emberek kezét:

— Ha az ember fiatal, nem törődik az erénnyel... fiatalokromban én is csak így csináltam a nőkkel... de többé nem szabad előfordulni, akkor jó barátok maradunk.

Az óra hetet ütött.

Mária, aki ma maga a szeretetreméltóság, emlékezteti a fiukat, hogy menjenek el a leányokért, hogy ő ezalatt mindent előkészíthessen. Ezek pedig amúgy is tükön ültek már és most örömmel ugrottak fel, megszorították Schubert ur és nejeinek a kezét és előbbi tulnag boldogságában nem állhatta meg, hogy mindkettőnek kezet ne csókoljon.

— A viszontlátásra, kedves szomszédaim — kiáltotta utánuk — jöjjenek minél előbb. És sok szerencsét ma estére! Csak még megiszom ezt az üveget, aztán megyek lefeküdni.

Mikor a fivérek eltávoztak, a dicső házaspár nekilátott az előkészített ételeknek és italoknak és kellő hangulatra emelkedvén, bé-

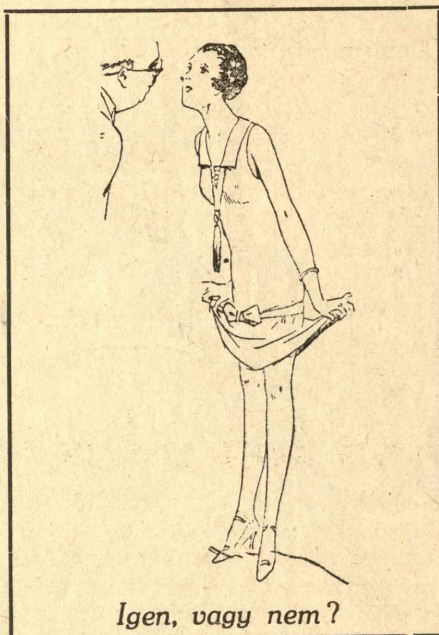
két kötöttek egymással. Kart karba öltve, bizonytalan lépekkel tántorogtak le a lépcsőkön.

— Gyere August a hálószobába — lihegte a felizgatott asszony — ott mindent el fogok neked mesélni, nehogy hamis véleményed legyen rólam.

És a boldog August minden ellenkezés nélkül követi forrón szeretett feleségét, aki egy rántással letépte magáról a ruhát és széttárt combokkal elvetette magát az ágyon. És August szorosan melléfeküdt, hogy egy szót se veszítsen el az érdekes elbeszélésből...

A vacsora

Nem lehet tudni, milyen eszközöket használt fel Schubertné asszony a leányok rábeszélésére, tény az, hogy azok eleinte sem-

miképpen sem akarták elfogadni a fiuk vacsorára való meghívását. Hiába voltak szerelmesek, féltek attól a dologtól, amely rájuk várt és amelyből ma reggel már izeltőt is kaptak. De Schubertné értette a dolgot és mikor estefelé a fiuk megjelentek a vásárban a leányok sátoránál, rövid ellenkezés után követték őket.

Szobájukat feldiszítve találták és az asztalon ételek és italok tömege soha nem látott mennyiségben. Schubertné asszony maga szolgált fel, olyan gondossággal és barátságosan, ahogyan még sohasem látták őt a leányok.

Zavarodottan foglalták el helyeiket a fiatal emberek mellett és alig mertek hozzányulni az ételekhez, melyeket a jó asszony rájuk erő-

szakolt. De mint mindig, a rábeszélés itt is használt. Engednek háziasszonyuk barátságos kínálásának éppen úgy, mint a fiuk unszolásának.

Patakokban folyik az erős burgundi vörösbort.

És a leányok egyre bizalmasabbak, egyre beszédesebbek lesznek. Már bátran néznek a fiuk szemébe és nem védekeznek az apróbb bizalmasságok ellen, mint a kezek szorongatása, a combok egymáshozdörzsölése és gyöngéd tapogatása formás melleiknek.

A jó Schubertné látja ezt a változást és mint idős, tapasztalt asszony tudja, hogy ő most felesleges itt, mint az ötödik kerék egy kocsiban és abban a reményben, hogy holnap kárpótolni fogja magát azért, amiben az a hülye August ma meggátolta, elhatározza, hogy egyedül hagyja a szerelmeket.

Elbucsuzott tehát úgy a fiuktól, mint a leányoktól, megígérve utóbbiaknak, hogy korán reggel fel fogja kelteni őket.

Károly elkísérte az ajtóig, bezárta utána és ujjongva kiáltotta:

— Fel Frigyes, elő a pezsgővel!

Frigyes engedelmeskedik. Hangos durranás, a dugó a plafonig repül, a poharak gyorsan megtelnek a habzó itallal és a leányoknak minden ellenkezésük dacára együtt kell inniük a fiukkal.

Ott ülnek a hófehér asztal mellett, Frigyes karjaiba vonta Juliskát, bátyja pedig Micit. A lányok szerelmesen simulnak hozzájuk, mikor ajkuk forró csókban találkozik. Tüzes, hosszú csókok következnek, szerelmes szavak szállnak el az ajkokról, a leányok egyre szorosabban simulnak lo vagjaikhoz, csókra nyujtván nekik rózsás ajkukat.

A pezsgő már a fejükbe szállt, a fiuk hátradőlve ülnek a széken, a leányok föléjük hajolva becézik őket és ha azok nem csókolják, ők nyujtják oda nekik a szájukat.

Testüknek sulya, ahogyan előrehajolnak a fiuk szája után, a férfiakat is arra kényszerítette, hogy mindig jobban előrehajoljanak, miáltal testük egyre jobban egymáshoz simult. És egy rugalmas szüzlánytestet a magáén érezni, olyan érzés, melyet leírni nem, csak átérezni lehet. Ez az isteni érzés járta át a fiukat is tetőtől-talpig és még nagyobb gyönyörökre tüzelte őket. (Folyt. köv.)

Születésnap ajándék

— Jegyezze meg, Ferenc: csak annak a hölgynek vagyok itthon, aki minden kedden és szombaton itt szokott teázni. Mást ne bocsásson be. Ezt a virágkosarat pedig tegye a többi közé és elmehet.

Író volt, harmincöt éves és a nők nagyon érdekes férfiak tartották. Most cigarettázva ült a karosszékekben és várta az asszonyt, aki annyira lángra tudta lobbanítani az érzékeit, hogy megremegett már a szoknyája suhogására is. És tüzes volt, perverz, raffinált kívánságaival minden erejét kiszívta, holtra fáradtan alig vánszorgott, mikor az asszony mosolyogva, kielégülten elment tőle és mégis alig várta, hogy újra jöjjön.

Csengettek. Az egyik virágkosárból kivett egy szekfűt és a gomblyukába tűzte. Hirtelen a tükörbe pillantott és gyors mozdulattal lesimította a haját.

— Nagyságos ur, — lépett be izgatottan az inas — az a hölgy van itt, de egy ur kíséretében.

— Leheletlen...

— Egy magas, pápaszemes ur jött vele.

— Olyan tudós formájú? Vörös bajusszal?

— Igen...

Az író ijedten nézett maga elé. Ismerte az asszonyka férjét, sőt jóbarátok is voltak és most nem tudta elgondolni, mit kereshetnek ezek együtt nála.

A férj jómegjelenésű, kicsit tudósformájú, enyhén vöröses bajuszu férfi volt. Kezében kis sárga utazóbőrönd.

— Szervusz Kálmán, — kiáltott derűsen, mikor beléptek — nézd csak, kit hoztam magammal.

— Oh... — hajlongott zavartan az író.

— Csodálkozik? — nevetett az asszony, kezét nyujtva.

Csodálatosan szép, fekete-hajú nő volt, királynői termettel, melynek minden szépségét izgatón elárulta a testére tapadó selyemruha. Mellei teltek és sulyosak voltak és minden mozdulatánál láthatóan ugráltak a ruhája alatt.

— Persze, hogy csodálkozik — vágott közbe a férj. — Ebbe a lakásba eddig férfiek nélkül surrantak be az asszonyok. Fogadok,

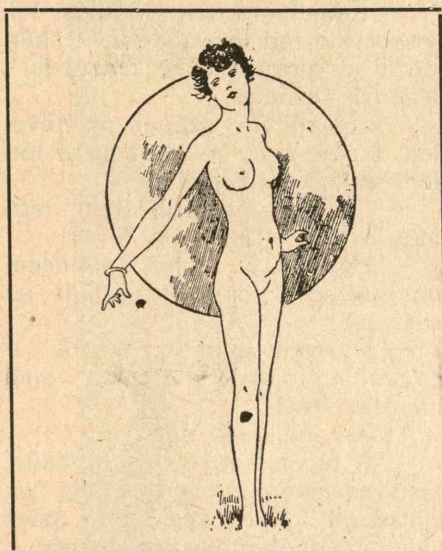
hogy ez a diszes kis odumost lát először tisztességes nőt.

A házigazda közben legyőzte meglepetését és fanyar mosollyal válaszolt:

— Tiltakozom, hogy a feleséged önagsága előtt veszedelmes és lelkiismeretlen nőhódítónak tűnless fel.

— Az ilyen tiltakozás egyenlő a hengegessel, kedves uram — nevetett az asszony, majd az urához fordult: — Miket tud róla, András?

— Nem sokat, — felelte a férj — mert annyi bizonyos, hogy na-

gyon diszkrét fiú. Kálmán pontosan tudja, hogy a nőhódító egyetlen erkölcsi tőkéje a diszkrétció. Az asszonyok sohasem a büntől félnek, hanem a fölfedezéstől és nem a csábítóra haragusznak, hanem a fecsegőre.

— Parancsoljatok helyet foglalni — szólalt meg zavartan az író.

— Nem lehet, öregem. Erzsi előbb terepszemlét óhajt tartani. Hát tessék, nézz körül, ha már annyira érdekelt egy legénylakás... Tudod, Kálmán, Erzsi mindenáron látni akart egy ilyen büntanyát.

— Ejha... Nem vagy nagyon gyöngéd, barátom.

— Hát nevezzük fészeknek... mindegy... A színhely meghatározása nem fontos... Erzsi számára az a fontos, hogy itt lehet.

— No, ennyire még sem vagyok kíváncsi — nevetett az asszony.

— Nem is a kíváncsiság hozott ide... sokkal több... Az a meggyőződése, hogy a legtisztességesebb asszony lelke mélyén is olt rejtőzik a házasságtörés gondolata. Ha bátor az asszony, cselekszik, ha gyáva, a vágyódás csalódássá halkul...

— Pszichoanalitikus oldalról eddig még nem ismertelek, kémikus professzor ur...

De a vendég nem zavartatja magát és folytatja:

— Az én kis Erzsime a gyávák közé tartozik, tehát így éli ki magát. A félelmetes, a sejtelmes, a bűnös garzonlakásban lapul, de — az ura kíséretében. Nos, hogy tetszik?

Az asszony szép vállait vonogatta.

— Elég csinos zug.

— Zug? — nevetett gunyosan a férj. — Nevezd a modernekkel színes és illatos kriptának. Az illúziók kriptájának. (Komikus pártosszal) Érzed? A levegőben még benne zeng, mint a hárfa szakadt hurja után, a megtört szívek patánása és sóhajok muzsikálnak halk sirással. Ez a csalódások tanyája, fiam.

— Ostoba! — mormogta halkán az asszony, az író pedig hirtelen a barátja felé fordult:

— Mirevaló ez a malícia? Legénykorodban te sem voltál jámborabb.

— Ezt nem hiszem — felelte az ura helyett, hangjában kis megvetéssel az asszony. — András fiatal korában is éppoly tudós lehetett, mint ma é...

— És éppoly kevéssé törődött a nőkkel — vágott közbe hangsúllyal a professzor. — Ezt akartad mondani?

— Talán — mondta fagyosan az asszony. — De igazán nem azért jöttünk, hogy filozofáljunk a női erényről. Gratulálni akartunk a születésnapjához, kedves Kálmán... Isten éltesse...

— Nagyra nőjj, pajtás! — folytatta vidáman a férj. — Ebben a kis táskában némi meglepetés rejlik a számodra, de azt majd csak később adom át. Szerény születésnap ajándék, de fogadd jó szívvvel.

— Ugyan, mirevaló az ilyen fölös költekezés jó barátok közt? — szerénykedett az író.

— A másik ok, amiért fölkerestünk, prózaibb — felelt a tanár. — Említetted a multkor, hogy el akarod adni a selyemszmirnádat. Egy kis hugom férjhez megy, annak szánám nászajándékul.

— Kérlek, tekintsd meg. Ott van a hálószobában az ágyam előtt.

— Ha megengeded...

Mikor a tanár bement a hálószobába, az asszony egy pillanatilag utána néz, aztán az író karjaiba veti magát és többször hevesen megcsókolja.

— Vigyázz, az istenért! — tolt el magától ijedten a férfi.

— Ugyan! Ez a tudós fajankó nem lát, csak göreket a laboratoriumban.

— Hogy esett, hogy így ketten jöttetek? — kérdezte az író az asszony szép melleit simogatva.

— Az ebédnél közölte velem, hogy ma délután hozzád készül. Meg akarja nézni a szmirnádat.

— Jól megjárhattuk volna.

Az asszony teste megmegremeg a férfi játékától és megkeményedett mellbimbói átütnek a vékony selymen.

— Bosszantott, hogy éppen a mi találkozásunk napján jön ide és elrontja az örömet... De ne bánt, mert nagyon felizgatsz... Nem tudtam volna elviselni, hogy — pont a születésed napján ne csókolhassalak meg. Kitaláltam a mesét a legénylakásról... Nem vagyok okos?

Ujra magához ölelte a férfit, aki tüzesen csókolta, majd egyik karjára fektette az asszonyt és jobb kezével hirtelen a szoknyája alá nyult. Néhány pillanatilag csak a lihegésük hallatszott, aztán hirtelen észhez tért a férfi és eltolta magától.

— Vigyázzunk kérlek, nem szabad kacérkodni a veszéllyel.

— De én éppen ezt akarom... engem ez izgat... — gügyögte az asszony és újra csókolni kezdte.

— De minden pillanatban betoppanhat az urad.

— És ha? Sokkal pipogyaibb, semmiog tartani kellene tőle. Tudós!

Ebben a pillanatban visszajött a férfi.

— A szőnyeg tetszik. Most már csak a kérdés, hogy adod?

— Majd csak megegyezünk — felelte az író és az asszonyhoz

fordult: — A nagyságos asszony nagyon kedves volna, ha elfogadná egy szegény garszón meghívását egy csésze teára és még kedvesebb volna, ha vállalná a háziasszonyi tisztet.

— Nagyon szívesen.

— Teázás közben azután megkötjük a vásárt — mondta a férfi.

Az író csengetett és kiadta az inasnak a parancsot.

— Gyakori magánál az ilyen kis idill? A teázás — kettesben? — kérdezte mosolyogva az asszony.

— Nem mondhatnám... Én rendszerint kávézom...

Az inas behozta a megterített teázóasztalt, az asszony megtöltötte a csészéket és kínálta a férfiakat.

— Remélem a kirándulás teljesen kielégít, Erzsike? — kérdezte az ura. — Még teázol is a legénylakásban.

— Köszönöm szépen — nevetett az asszony — teázom a férjem gardirozása mellett.

— Ilyenkor legalább nem mumus a férj — felelte a tanár.

— Ugyan...! A férj sohasem mumus — vonogatta vállát az asszony.

— De igen, mert ő a jog, a polgári erkölcs — szólalt meg most az író is.

Az asszony felelt neki.

— A férj a kényelmes többség, a házasságtörő asszony pedig az elátkozott kisebbség. De azért nem bizonyos, hogy az igazság a férj oldalán van. — Beszédközben felkelt az asztaltól és a szekrény felé tart.

— Az erkölcs a legelterjedtebb hazugság. Férfiak csinálták, tehát a férfiaknak kedvez.

Beszélve, anélkül, hogy ügyelne rá, kinyitja a szekrényke ajtaját és kiveszi a cigarettás dobozt.

— Erzsike! — kiáltotta egyszerre a két férfi.

Az asszony egy pillanatra megrezgett, majdnem elejtette a dobozt, de nyomban magához tért és nyugodtan kérdezte:

— Mi az? Miért rémültek meg ennyire?

— Mert különös — felelte az író — hogy megtalálta a cigarettákat, anélkül, hogy tudta volna, hogy abban a szekrénykében tartom őket...

— Erzsike Röntgen-szemei vannak — tette hozzá jámbor nevetéssel a professzor.

— Pusztá megszokás — mond-

ta egyszerűen az asszony. — Nálunk otthon...

— Nálunk otthon — vágott közbe szárazon az ura — a cigarettá egy kis dohányzóasztalkán áll.

— Tudom felelte élesen az asszony. — De itt nem látok dohányzóasztalkát, tehát gondolkodás nélkül a szekrény felé tartottam... Csak háziasszonyi kötelességemet akartam teljesíteni...

— És véletlenül rábukkant a cigarettára — sietett segítségére az író.

— Ha most gyanakvó ember volnék... — nevetett a tanár, de az asszony gunyosan közbevágott:

— Azt gondolná, hogy én ebben a lakásban otthonos vagyok és Kálmán a kedvesem...

— András ilyen ocsmányságra még gondolatban sem képes — jegyezte meg az író.

— András is csak férj és egy férj mindenre képes. A férj mindig vad, kombináló.

— Én nem — szólalt meg nyugodtan a tanár. — Nálam, drágám, nyugodt lehetsz. Én nem ülök fel ostoba véletleneknek.

— Tudom, fiam — felelte gunyosan a nő. — Te becsületes vagy és főként okos. Nem ülsz fel látszatnak. Mi okom volna nekem, hogy téged, aki kedves és gyöngéd vagy, megcsaljalak?

— És mi okom volna nekem — kezdte hévvel az író is — hogy szégyent hozzak rád, legjobb barátomra?

A professzor felállt és kézen fogta a feleségét és az író is.

— Tudom, gyerekek, de amit mondtok, az ostobaság. Az asszony sohasem keresi, van-e ok, hogy megcsalja a férjét. A szerető se kérdezi, van-e oka az asszonynak a félrelépésre. Pusztá diszpozíció! Ha az asszony arra diszponált, feltétlenül megcsalja a férjét. Okot azután keres rá. A férfi pedig ott veszi, ahol kapja.

— Pardon — jegyezte meg az író — vannak kéjencek, akik csak kalandot keresnek, de vannak férfiak, akik nem léhaságból cselekszenek. Végre is, ha szembe találkoznak az ideállal, nem nézhetjük, hogy a nő már másé-e. Kinyújtjuk a kezünket utána...

— Ez öregem, szentimentális frázis. Ideál?

Az asszony azonban meleg pillantást vetett az íróra és felelt:

— Ez egyáltalában nem frázis... úgy érzem.

— Tetszetős számárság — folytatja a férj — higgyétek el nekem. De most még egyszer megnézzem a szőnyeget, aztán megalkuszunk.

Mikor eltűnt a hálószobában az író fojtottan odaszólt az asszonynak:

— Az Istenért, Erzsi, majdnem elárultad magadat a cigarettákkal.

— András nem veszedelmes — mosolygott amaz. — A fejével jóformán nekiszaladt, de azért egy pillanatig nem gondolt arra, hogy kettőnk közt...

— Hála Istennek, nagyon becsületes — vélte az író.

— Nagyon — felelte az asszony. — Olyan becsületes, hogy ezentul is minden kedden és szombaton nyugodtan itt teázhatom nálad...

— Természetesen — nélküle... — nevetett az író. — De egyet kikötök: a születésnapomra minden esztendőben elhozod.

— Szívesen. Majd ajándékkal kedveskedik... Nézzük meg, hogy ezuttal mit szánt neked...

Az író az ajtó felé sandított.

— Ne rontsd el a mulatságát, majd ő...

— Csak egy pillantást vetek a táskába — mondta az asszony és gyorsan felnyitotta a bőröndöt...

— Egy női hálóing... hiszen ez az enyém... meg a fésűm, a fogkefém, az illatszerem, a puderos dobozom...

Rémülten a hálószoba ajtajához rohant és benyitott.

— András!

— Szédülten dőlt az ajtónak, a szoba üres volt.

— Elment — mondta csendesen az író. — De itt egy levél is van a bőröndben. Lássuk! „Kedves Kálmán! Régen tudom, hogy Erzsi és te a lakásodon találkoztok, bizonyára azért, hogy közös jövőtöket megbeszéljétek. Ahhoz, hogy Erzsi a tied legyen, teljesen az én beleegyezésem is szükséges. Eddig nem találtam elég gyengéd formát, hogy frigyeteiket elősegítsem. A mai ünnepnapotokat használom fel, hogy neked Erzsit örök tulajdonul átnyujtsam. Gondolom, hogy szebb születésnap ajándékkal nem tudnék kedveskedni. Ölel, hived, András“.

Kétségbeesetten egy székbe rogyott és keservesen sóhajtozta:

— Mindent tudott. Jól megcsufolt minket...

— Farizeus gazember...! tette hozzá megvetéssel az asszony.

Klári

II. keresztrejtvény pályázatunk jelenlegi állása:

25 pont: Erdősy Károly, Rimavska-Sobota, R. J. Nové Zámky

23 pont: Szenes József, Mukacevo.

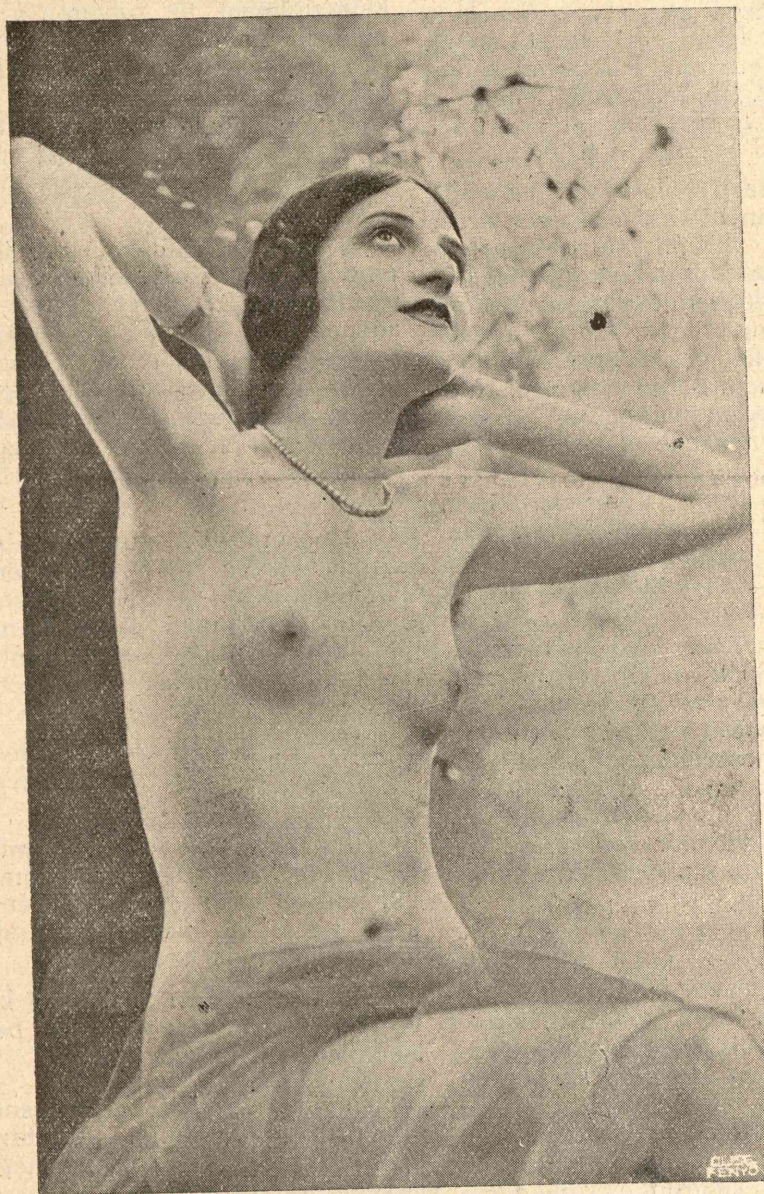
20 pont: H. B. Nové-Zámky, Kovács István, Lugasul de Jos, König Pál, Cluj, B. Irén, Subotica 13. pont; Roşiu Teodor, Szeged. 10 pont: Haasz Tibor, Kispést. A 10 pontnál kevesebb bírók neveit helyszüke miatt nem közölhetjük.

*

A megfejtők között 10 jutalmat osztunk ki.

*

A rejtvények megfejtése a pályázat tartama alatt utólag is bármikor beküldhető.

Fotó Káviár, Timișoara

E r k ö l c s i ü k ö r

Bestiális merénylet egy öt éves leányka ellen. M. Lajos, nagyváradi 26 éves munkanélküli fiatalember, a temető környékén biciklizett. Egy tekintélyes nagyváradi hentes öt éves leánykája ott játszadozott a ház előtt, amikor a fiatalember arra elhaladt. A férfi biciklizni hívta a kisleányt, majd mikor az nem ment, ölbe kapta és úgy vitte ki a temetőbe, ahol erőszakot követett el rajta. A sikoltozó kislány szájába zsebkendőt dugott, majd otthagyta a vérbefagyott gyermeket. Arrajárók fedezték fel a tettet és hazavitték a kisleányt, aki felismerte a merénylőjét. A rendőrség elfogta a bestiális embert, aki súlyosan lakol majd borzalmas tettéért.

Szerelemre kényszerítette 13 éves lányát az erzsébetvárosi lakatos. Simion Moisa erzsébetvárosi lakatos a háború előtt is lusta, dologkerülő volt. A háború után pedig megszökött feleségétől és két éves kisgyerekeitől és semmit nem akart dolgozni. Városról-városra vándorolt, piszkos ügyekből tengette életét, míg otthon felesége, kisgyermekével, lónával, a legnagyobb nyomorban színlődött. A szerencsétlen asszony napszámmal kereste meg keserves kenyerét és nevelte fel a kis lónkát.

Tíz esztendei távollét után két évvel ezelőtt a férj hazakerült. Megfogadta, hogy ezentúl dolgoz, munkás életet fog élni, azonban rossz természetén nem tudott erőt venni.

Felesége nyakán élősködött és hogy ha valamicske keresethez jutott, azt az utolsó fillérig elitta.

A munkából fáradtan hazatérő asszony a múlt év nyarán észrevette, hogy a férje édességet, tésztát hoz haza leányának.

Furcsálta ezt a változást, amelyet a brutális férj tizenhárom éves gyermekével szemben tanúsított és faggatni akarta a leányát, de az makacsul kikerülte a választ.

Simion portája naponta hangos volt a veszekedéstől és verekedéstől. A szomszédok hátborzongva fogták be a fülüket nap-nap után a hangos sikoltozások és jajgatások hallatára, a részeges, munkakerülő lakatos embertelen módon kinozta feleségét.

Mindez egy bizonyos idő múlva megennyhült és a szerencsétlen asszony rémülten látta, hogy az apa állandóan csókolgatja leányát.

A munkától halálra fáradt asszony azonban este, amikor hazatért a dologból, összetörve tért pihenőre, reggel korán távozott és így az apa akkor lehetett együtt a lányával, amikor csak akart.

Néhány nappal ezelőtt az asszony otthon maradt és amikor keresztülment az udvaron a délután folyamán, az egyik melléépületből elfojtott jajgatást hallott. Odament, hogy megnézzze, mi történik és borzalommal látta, hogy az elvetemedett apa az alig tizenégy éves leányával szerelmeskedik.

Az anya rémülten szaladt a rendőrségre, amely a lelkelen apát letartóztatta. A szerencsétlen tizenégy éves kislány a rendőrségen borzalmas vallomást tett. Elmondta, hogy az apja bibliai idézetekkel magyarázta állandóan, hogy természetes és szent cselekedet, ha az apa ilyen módon szereti a leányát.

Az elmúlt év augusztusában azután az apa egy délután, amikor rendes szokása szerint ismét részegen tért haza, rávetette magát az akkor még csak tizenhárom éves gyermekére és merényletet követett el ellene.

Ettől kezdve rendes viszonyra kényszerítette a szerencsétlen gyermeket.

A kisleány borzadva és rémülten engedelmeskedett az apjának, aki halálos fenyegetésekkel kényszerítette engedmességre és hallgatásra gyermekét.

A minden emberi érzéséből kivetkezett apa a rendőrségen beismerő vallomást tett.

Kéjgyilkosság áldozatául esett egy 72 éves asszony. (A letartóztatott merénylőt orvosi megfigyelés alá vették). Néhány nappal ezelőtt Goncerov Dumitru Cetate Albai mészáros lakásán halva találták meg Voroniuc Mária 72 éves öregasszonyt.

A lakás tulajdonosa, ahol a haláleset történt, nem is volt ott-

hon és a jegyzőkönyv felvételekor azt vallotta, hogy nem látta aznap az öregasszonyt a házában, aki az ő távollétében mehetett be oda.

Minthogy a holttesten külső erőszak nyomai nem látszottak, első pillanatban nem is gondoltak gyilkosságra. Csak később, miután alapos gyanúok merültek fel arra nézve, hogy a szerencsétlen asszony borzalmas szadizmussal végrehajtott gyilkosság áldozatává lett, vizsgálták meg tüzetesebben és alaposabban az ügyet s rendelték el a holttest felboncolását.

Legelőször is az áldozat tizenöt éves leányunokáját hallgatták ki, aki elmondta, hogy a haláleset napján elment a nagyanyja után a szomszédhoz, Dumitru Goncerovhoz, hogy hazahívja. A szomszéd azonban a legdurvábban kilökte az ajlón, hogy hagyjon nekik most békét; a nagyanyja alszik. A kisleány jól látta, hogy az öregasszony a padlón hever és ezért az udvaron szerzett egy létrát, felmászott az ablakhoz, ahol látta, hogy bent ölelgeti a nagyanyját a bestiális mészáros szomszéd. Ahogy most visszaemlékszik a kisleány, a tehetetlen öregasszonynak a szája is be volt tömve. Rá néhány órára jelentették, hogy Voroniuc Mária meghalt a szomszéd lakásán.

A bestiális ember karjai között halt meg a szerencsétlen öregasszony, aki már hosszabb idő óta szívbajban szenvedett.

Goncerov, hogy minden gyanút elhárítson magáról, hamar elment otthonról és ott hagyta a padlón fekvő, holtan, Voroniuc Máriát.

A bestiális mészáros, aki megrogzott alkoholista, az elmeorvos megfigyelés alá vette, mivel elmebaj tünetei látszanak rajta.

Alkalmi
ajándékokat
legolcsóbban beszerezhet
Joan Dumoni
órás és ékszerésznél
Timisoara IV. Str. Iancu
Vacarescu 25 (Bemgasse.)

Örzi levele a tanyára

Édös Tecuskám! Kévanom, hogy ezön pár sor írásom egészségbe tanájjon. Héjjába csűrűmsavarom a dógot, ezön mán nem igön lehet segíteni, hogy így esött, mer mögesött, oszt hozzá még nem is jó esött, — se az Undorkának, se neköm. Azt hitted ugyé te is, hogy az Undorka azé bujt az ágy alá, hogy kilessön bennünket? Fenét! Én is azt hittem eleinte. Csudálkoztam is nagyon, hogy mondok ilyen tökmak kis köllök is arra kíváncsi: hogy fojok a szerelöm. Hát pedig nem így vót, amint később kilukadt a vallatásnál. Vagyis az Undorka odabent beverte az állótükröt, oszt a veréstül való félelmibe az ágyam alá bujt, mer azt hitte, az anyja gyün, amikor mink gyüttünk a katonámmal, oszt így szorult az ágy alatt, amig rá nem gyütt a tüsszentés. Így mán tudom, hogy ártatlanul szuszogott az ágyam alatt, oszt nem láthatott sömmit ojat, akitül, ü, vagy akár én is pironkodhattunk vóna, mer hát minek is furdalna a lelkiösmeret, hásze a szerelmeskedő érzélgés az nem rossz cseleködet, inkább jó, — de kíváltképpen egészségs.

Ijenformán nem árulhatott el az Undorka, hanem a nyaklevest azt nem löhetett letagadni, mer vörös vót a pofája a szögénnek, akár a paradicsony. De bezzeg elővett a naccsága, oszt miután a katonaiügy kitudódott, hát kiadta az utamat. Pedig a katona még nem is lött vóna baj, csak a pofont nem tudták mögbocsátani.

Hát mit vót mit tenni, összeszedtem a cókmozomat, oszt eltávoztam, mer a könyvembe mögén beleírták, hogy egészségsösen távoztam. — Mögén kucsoroghatok hely után. Ahogy a vicénének elmeséltem a történetöt, hát aszonta, hogy ád ü egy éccakára kovártélyt. Így hát ez jó gyütt, mer a Marissal még ugyis ki akartam magam beszélni. Mög is állapottunk, hogy ezután is tanálkozunk, oszt elmongyuk egymásnak a szerelmi tapasztalatainkat.

Bekovártélyoztam magam a vicénéhöz, aki a mostohafijával lakott, én mög a konyhába huztam, mög magam egy sarokba. De alig fordultam át a balik oldalamra, valami tapogatódzásra ébredök, hát a vicelegény vót, aki éjfélt után nyitogatta a kaput, oszt minekutánna ez uriház, hát ölég sokat nyitogatott haj-

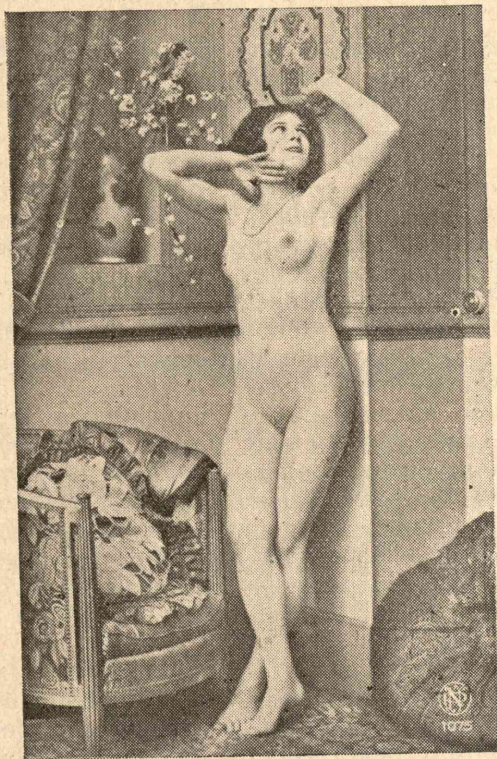
nalog, oszt mindig rajtam mönt keresztül, mikor visszagyütt és olt is maradt az ágyamba a következő csengetésig. Annyiszor kiverte az álmot a szömömbül, hogy röggelre olyan karikás lött a szömöm, akár az öreganyám okuláréja.

Másnap mögén elindultam az intézetbe, mer most mögén az intézetbe járok jó hely iránt. A naccságák mindönféle kívánságokkal állnak elő, de mink cselédök is mögválogattuk a naccságákat. Néha nekiindultunk a cupringerrel háziszömlére, oszt ahogy az uccán esatangolgotok, futja az időmbül végignézni a kirakatokat. Mert Pestön minden ház végig kirakatbul van az ajján. Így nézőgettük az enyveshátu fényképbótot is, akibe mán sok szogálló ki vót fotyografálva. Hogy oszt kénálgatták, hát rátok gondoltam, oszt mondok, ögye fene, lefényképeltem magamat, mivel ugyis ki vótam ötözve.

Hát ez is olyan, mint a havi bucsun a gyorsfotyografos. Betölttek egy sütét kis szobába, oszt a fotyografos elkezdött igazgatni, de

annyira igazgatott, hogy szinte felizgatott, mer egyre azt hajlogatta, hogy ilyen szép lánynak mellkép dukál, hát egyre a mellemet birizgálta, oszt annyira ölelgetött, hogy még a képemre is mászott, oszt mögcsókolt, — a szömtelen. Montam is, még csak a hiányzik, hogy így lögyek lekapva, de aszonta ne féjkek, még nem sütötte el a masináját, hát montam: süsse mán el, vagy süsse mög, mer mán egész beleizzattam, annyira összetapogatott.

Aszonta, hogy a felvétel le van kapva, csak elő kell hini. Hunnan a fenéből kérdöm, hásze itt vagyok. De aszonta, ez ü jobban érti, oszt behivott előhinni egy fekete lukba. Híjj! de ojan sötétségbe marattunk, hogy azt hittem, mán a pokolba jutottam, mivel nem is láttam ögyebet, mint egy darab vöröset, — az lámpás vót. Kezdtém röscketni, hogy mi lősz velem. De leintött, hogy egy szót se szőjjak, csak bizzam ü rá, mer máskülönbem nem gyün elő. Mögigérte, hogy ingyen adi a képeket, hát hattam, hogy híjjon elő, mire oszt leült valahová oszt engöm

Fotó „Káviár” Timișoara

az ölébe vett. Hát furcsa vót, csak azt nem tudom, hogy miért nevezik ezt előhívásnak. Mikor osztán megtörtént és le akartam gyűrni a szoknyámat, aszongya, hogy az első előhívás nem sikerült, még egyszer meg köll csinálni. Nem a fenét — mondok — neköm ne mongyon ijenekeket, mer azt mán én is tudom, hogy sikerült, dehát a sötétben nem tanáltam meg az ajtót, hát így újra engednem köllött, hogy előhíjja.

Aztán kimentünk a lukból, de úgy kápráztott a szömöm a világos ságtul, hogy csak akkor kezdtem

látni, amikor a markomba nyomott vagy egy rőf hosszú pántlikát, aszonta, hogy ez az enyvesképem. Hát vót is rajta egy csomó, de még ráadást is adott, ugyan nem tudom, hogy kicsodát ábrázolt, de jó ellöhet traffálva az illető — májig se tudom megérteni, hogy miről volt ez jó, de még most is kovályog bele a fejem, máskülönbén egészségs vagyok és hasonlóképpen kívánom.

Ólel, csókol szerető unokatesivé-
véred Örzse.

Itt küldök az enyvesképeemből, ha háturul mögnyalsz, fölragaszthacc

A szemet gyakran fürösztik, különösen olyan hölgyek, akik sokat tartózkodnak füstös helyiségben. A szem fürösztésére legjobbak a borogatások, képercentes borvizzel vagy kamillateával. Ezek a borogatások felfrissítően hatnak. A szem fényességét belladonna és atropin fecskendezés segíti elő, ez megnöveszti és kifejezőbbé teszi a pupillát. Ha ritkán használjuk ezeket a fecskendezéseket, nem ártanak, az állandó használatától azonban óvakodni kell. A szemnek éppen úgy van gimnasztikája, mint egyéb testrésznek. A következő gyakorlatokból áll: a szemet többször egymásután erősen balra-jobbra, felfelé és lefelé kell fordítani. Ez a gimnasztika akkor szükséges, ha a szemet hosszabb ideig igénybe vesszük, sokat olvastunk vagy irtunk és a szem folytonosan egy és ugyanabban az irányban volt igénybevéve. A szabályszerű szemgimnasztika nagyon egészséges.

A szem szépítésére különösen a déli államokban sokan rózsavizet használnak.

S z é p s é g s z a l o n

A szép szem

A természet egyik legértékesebb ajándéka a nő számára a szép szem. A szem természetadta szépségét azonban javítani, sőt fokozni is lehet. A szép szemet még szebbé, kifejezéstelibbé és csillogóbbá lehet tenni.

A legtöbb szemszépítésre szolgáló eszköz a keletről származik. Keleten, ahol a nők évszázadokon át csak lefátyolozva járhattak a nyilvánosság előtt, szépségüket egyes-egyedül csak a fátyol által szabadon hagyott szemükkel tudták érvényesíteni. Csak a szemeknek volt szabad beszélni és igézni. Keleten sok értékes és lakat alatt őrzött titkos recept forgott közközen, amely mind arra szolgált, hogy a szem szépségét növelje.

Ma már nincs titok a szépségápolásban. Minden fiatal leány tudja és ismeri az eszközöket, amelyek használatával szebbé lesz. A modern szépség nemcsak szemével, de egész megjelenésével hódít. A szem kozmetikája ma már nyílt titok: tudomány, amely nagyon sok elővigyázatot, gondosságot és izlést kíván. A tulságosan festett szem csunya. A szem ápolásánál, mint egyáltalán a testápolásnál a legfontosabb feltétel a tisztaság. A szem a lélek tükré — s a tükör csak úgy mutat szépet, ha mindig — tükörliszta.

A szemet legjobban kis szemmosó pohárral lehet mosni, amelynek alakja pontosan olyan, mint

a szemé. Miben áll a szem kozmetikája? A szemöldököt arányossá, finom ívelésűvé és a mai divatnak megfelelően keskenyvé kell formálni. Ehhez különböző csipeszeket használnak, amellyel a szemöldök szőreit kitépdesik. Ezt a műveletet sokan túlzásba viszik, a szemöldököt teljesen kitépik és helyette egészen különös formájú íveket rajzolnak. Ez természetesen nem szép.

A szemöldököt naponta kefélni kell. Éppen úgy, mint a szempilákat, kevésbé olajos parányi kefével. A szemöldököt és szempilát nagyon sokan festik, éppen úgy, mint a haját, sötétszínűre. Az ilyen festésnek előnye, hogy nem kell naponta újból és újból festeni. A szemhéjat nagyon sokan árnyékolják, egészen halványzöld, vagy kék festékekkel. Ez természetesen csak este szép.

A szemápolással kapcsolatban sokan súlyos hibákat követnek el. A szemöldök formálásánál nincs türelmük a meglehetősen fájdalmas szőrszáltépéshez és ezért porolválják a szemöldöküket. A borotválás gyakran kis gyulladást, pattanásokat okoz, míg a gyakorolt kezű kozmetikus a szőrszál kitépését oly gyorsan és ügyesen végzi, hogy azt alig érezni.

A szempillák növesztése sok gondot okoz az asszonyoknak, a hosszú szempilla beárnyékolja a szemet és érdekes vonzó kifejezést ad az arcnak.

Hajfestést

bármely színre garancia mellett vállal

Todorov Pál

hajfestő és női fodrász
Timișoara, Belváros, Rezső-ucca
Elsőrangú víz és vasondolás
Férfi és női manikűr

Használt férfiruháért a legmagasabb árat fizetnek!

Levelezőlap hívásra személyesen jövök.

Schönbrunn

Timișoara, Str. Mercur 3. (49)

Károlyi József

uri fodrász, manikűr

Timișoara, Belváros, Mercy
ucca 6.

Hajvágás hölgyek számára is.

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros

Bukarest ~ Temesvár ~ Budapest ~ Bécs

között hetenként rendes kurirjárat közlekedik. Bármely küldönccszolgálatot és megbízást elvállal, azt pontosan elintézi: PINKERTONBOY iroda, Timișoara (Temesvár) Belváros.

TIMIȘOARA IV. Bonnáz utca 20

A legjobb német 100%-os beszélő-
filmek. — Kellemes nyári kerthe-
lyiség. — Helyárak: 10—35 leig.

Vasgerendák és betonvas
nagy raktár és gyári vaggonszállítás

Jäger József és Péter

vaskereskedőknél
Timiș oara Józsefváros, Hunyady-ut 33
Telefon 326. 52

WALTRICH

női és férfi fodrász
Timișoara, Gvár város, Fő-ucca,
Kossuth tér 1. sz.

Speciális, tartós hullámosítás,
hajfestés, vizhulám stb. (39)
Modern kozmetikai intézet, szépség-
ápolás

Tyukszemvágásra, szakember kezelése
mellett külön osztály.

PODRÁTZKY

**Műbutorkárpitos, spe-
ciális bőrbutorok**

TIMIȘOARA II., Iskola-utca 10
Telefon 206. (31-4)

Könyvárjegyzék

Kató sorozat

három kötetben: Kató egy urilány története, Kató mint asszony és Kató válása. Utóbbi illusztrálva, mindhárom kemény diszkötésben, ára egy-egy kötetnek 100 lei. Külföldön a 3 kötet 400 lei.

Vera naplója

egy felszabadult szűz története, négy darab fénykép-illusztrációval, kemény diszkötésben, ára 200 lei, külföldön 250 lei.

Bestiák

egy rabszolgakereskedő házában. Páratlanul érdekes és izgalmas erotikus regény, négy darab fényképpel ára 200 lei, külf. 250 lei.

Szinésznő emlékiratai

Nagy alakban, három színben nyomott művészi cimlappal, 9 darab teljesen a szöveghez hasonló tollrajzzal, az erotika legbizarrabb írása. Ára 500 lei, külföldön 600 lei.

Hét szüzleány története

Bán-dornak egyik legsikerültebb könyve. Hét szüzleány őszinte vallomása. Ára 100 lei, külföldön 150 lei.

Nőuralom

a Bán-dor könyvek egyik legújabb száma, ahol élénk színekkel van ecsetelve egy rakoncátlan ifjú élete a nők uralma alatt; ára 100 lei, külföldön 150 lei.

Káviár évfolyamok

1930 és 1931-ik esztendőből, kemény diszkötésben, hibátlan sorszámszerinti összeállításban. Egy-egy esztendő ára két nagy kötetben 500 lei, a két esztendő ára négy kötetben 800 lei.

Fenti könyvek megrendelhetők a Káviár könyvosztályánál, Timișoara, II. cím alatt az összeg előzetes beküldése vagy utánvét mellett. Külföldre utánvét mellett küldeni nem lehet, megrendelések esetén előzőleg közöljük, hogy a pénzt hol lehet lefizetni.

7. sz. keresztrejtvény

1	N	O	2	R	3	M	4	A	5	L	6	I	S		M	7	U	8	Z	9	S	10	I	11	K	U	12	S
	O		13	M	A	R	I	A		13a		14	F	A	Z	O	S		Z									
15	I	16	R		17	V	A	R		18	Y	B	19	L		20	M	O	R		21	P	E					
22	C				N		23	B	R			C	24	K		L		25	S	I	P							
	O		26	H	27	O	G	28	N	A				29	O	R	O	30	S	Z								
31	M	32	B	E	R		33	I	N	K	A		S			34	Z	E	N	E								
35	B	U		R		36	L	K		37	B	38		39	E	Z	E	R										
40	O	D	41	A		42	E		43	O	44	N	I	K		R		45	M	E	I	N						
46	K	A	T	O	N	48	A		49	O	M		50	I	Z	E												
	K		51	O	V		52	K	53	O	R	B	54	A	C	S		55	H	K	P							
	O		56	M	O	57	S	O	L	Y	O	G		58	I	S	M	E		O								
59	Z	60		61	D	A	R	A	B	K	A		K		62	S	Z	63	E	P								
64	T	A	K	A	R	O	S			65	S	Z	E	M		66	E	P	O									

Vízszintes sorok:

1. Rendes, természetes
7. Zenész
13. Női név
14. Aki nem szereti a hideget
15. Vissza: sir
17. Kellemetlen sebek
18. Híres építész
20. Férfi név
21. Mássalhangzó (fon)
22. Zenei hang
23. Osztrák határváros
25. Fuvó hangszer
26. Vissza: nagy nép
29. Északi nemzet
31. E vel felsőbbrendű lény
33. Peru őslakója
34. Művészet egyik ága
35. Bánat
36. Lak mássalhangzói
37. Rag
39. Számnév
40. Helyhatározó szó
43. Vissza: Mozi idegen nyelven
45. Német birtokos névmás
46. Nem civil
49. Ember románul

50. Ételnek van
51. Véd
52. Flagelláns szerszáma
55. Vissza: kozák fegyver
56. Kedvesen nevet
58. Tan, tudomány
59. Kettős mássalhangzó
61. Apró részecske
62. Ami érdek nélkül tetszik
64. Ilyen menyecske is van
65. A lélek tükre
66. Sz szel hősköltemény

Függőleges sorok:

1. A férfi legkedvesebb fekvőhelye
3. Vasuti kocsi felirata
4. H val toronyban van
5. Shakespeare király (fon)
6. Állati hang
7. Indián felkiáltás
8. Vissza: zománc
9. Magán énekszám
10. Vissza: francia király
11. Kis mássalhangzói
12. Ez is izgatja a férfiakat
- 13/a. A női mell diszei
16. Olasz király (fon)
18. Kis nemzet
19. Léc mássalhangzói
21. A Ludo f féle szám
23. Papírpénz
24. Him állat
25. S-sel mindenkinek élvezete
26. Igekötő
27. Testrész
28. Nilus német neve
30. Mint 65 vízsz.
32. Budapest egyik része
38. Vissza: kicsinyítő képző
39. Becézett leánynév
41. Az anyag legkisebb része
42. Személyes névmás
44. Vissza: híres angol államférfi
47. Kicsinyek iskolája
48. Száraz növény (névelővel)
50. I. C.
53. Z vel déli nép
54. ...—bogas
55. A. M. S.
57. Eső után van
60. Vissza: római pénz
63. Teljes, hibátlan

Megfejtésül elegendő a vízszintes 1, 52, 61 és a függőleges 1, 13/a és 25 sorok beküldése

Gál Manó könyvnyomdája Lugoj. (Lapkiadótulajd. S. Papp)